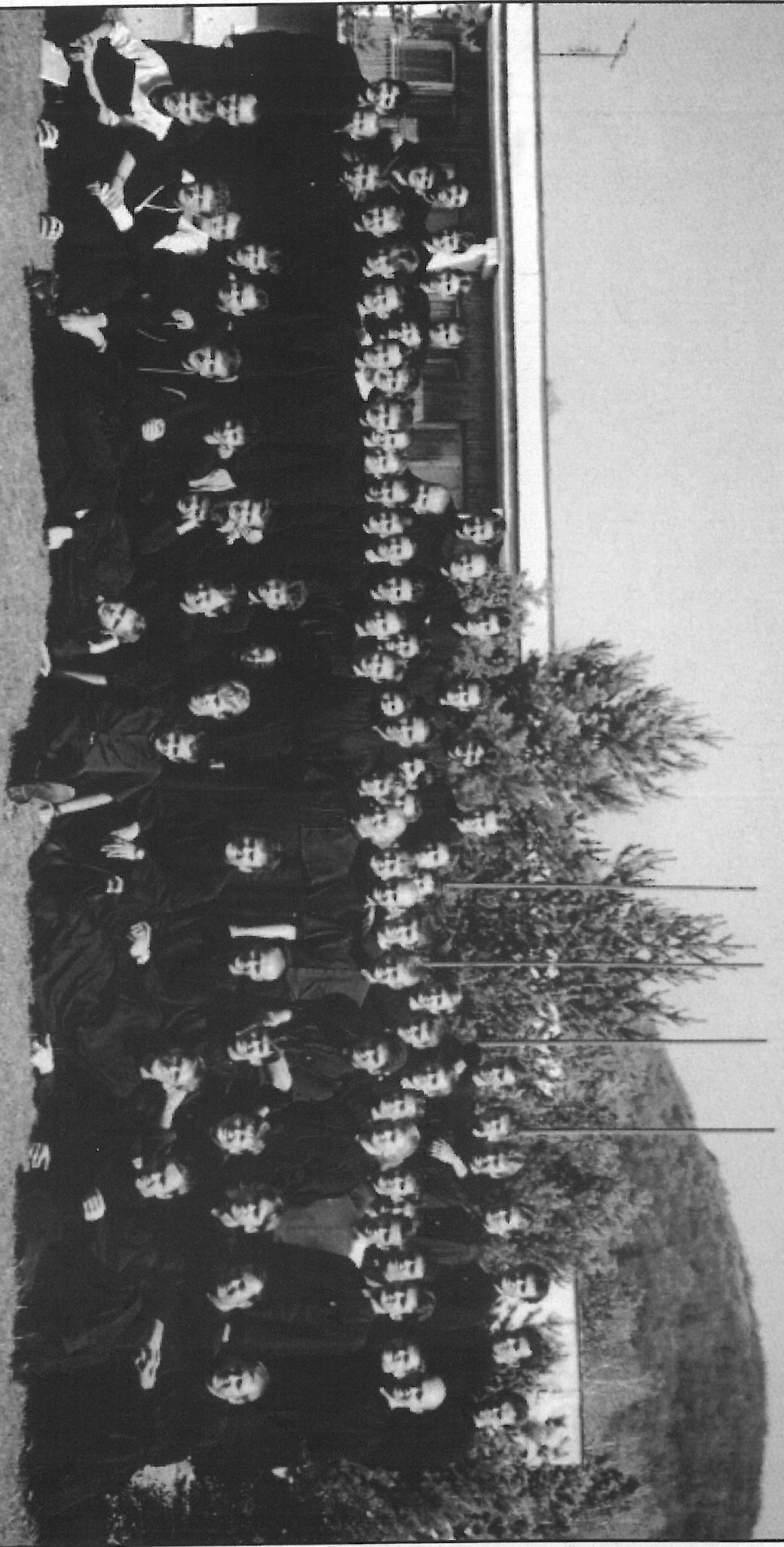

36

Prameň

Časopis gréckokatolíckych bohoslovcov Ročník IX. 2/2004

- Chodťte teda, učte všetky národy... s. 4
- Pápež Ján Pavol II. a evanjelizácia s. 6
- „Ked' ťa Kristus volá...“ s. 9
- Evanjelizácia a Eucharistia s. 19
- Velehrad s. 21
- Pastoračný ročník s. 26
- Ako je to byť diakonom? s. 38

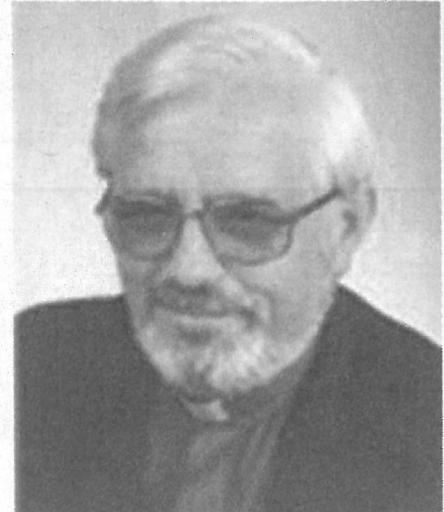
Chod'te teda, učte všetky národy... (Mt 28,19)

„Rok 2004 predstavuje poslednú etapu pred veľkou udalosťou v Kolíne nad Rýnom, kde sa bude roku 2005 sláviť 20. svetový deň mládeže. Preto vás pozývam zintenzívniť na ceste k tomuto podujatiu duchovnú prípravu, a to zamyslením sa nad témom, ktorú som vybral pre tohtoročný 19. svetový deň mládeže: „Chceli by sme vidieť Ježiša!“ (Jn 12,21) Týmito slovami pozýva Sv. otec mládež celého sveta na spoločné vyznanie viery v živého Ježiša Krista. V tomto roku v Nemecku slávnostne privítali kríž, ktorý je „účastníkom“ každého celosvetového stretnutia mladých. Tento kríž putuje cez celé Nemecko a dorazi do Kolína v roku 2005. Sv. Otec pri odovzdávaní tohto kríža mladým celého sveta povedal: „Drahí mladí... zverujem vám Kristov kríž! Zaneste ho do sveta ako znamenie lásky Pána Ježiša k ľudstvu a ohlasujte všetkým, že by nebolo spásy a vykúpenia, keby Kristus nebol zomrel a vstal z mŕtvych.“

Aké je teda naše poslanie v tomto svete? Niest' radostnú zvest' všetkým, evanjelizovať ľudí okolo seba, všade, kde sme. Je to dnes vôbec možné, ked'

človek hľadá, ako sa mať lepšie, ako využiť iných pre svoje dobro, ako si zaistíť bezpečnú budúcnosť? Aby sme mohli iných nadchnúť pre Krista, máme byť sami pre Noho zapálení, musí v nás horieť jeho láska, ktorú nám dáva Svätý Duch.

V meste Taxco je veľa klenotníkov, ktorí zo striebra robia ozajstné umelecké diela každého druhu. Ked' robotník pracuje na výrobe kovového podnosu, musí ho leštiť až dovtedy, kým sa na ňom úplne a jasne neodráža jeho tvár. Tým istým spôsobom účinkuje Boh v nás. Leští a čistí, až kým sa v nás neodráža tvár Krista. Ak rastieme v Kristovi, viac a viac sme naplnení Svätým Duchom, horí v nás jeho oheň. Potom môže cez nás pôsobiť jeho láska, jeho zanietenie pre Božie kráľovstvo a jeho túžba, aby táto radostná zvest' evanjelia prenikala do temnôt ľudských duší. Radostnú zvest' je nevyhnutné ohlasovať predovšetkým svedectvom vlastného života. Niemusíme pozývať a volať do spoločenstva Ježišovej lásky. My ohlasujeme, ale srdca toho druhého sa dotýka Jeho zvest' radostnej nádeje vykúpenia.

Vasil' Kormaník
rektor seminára

„Mal som v diecéze jedného slubného seminarista. Z každej stránky sa dala u neho predvídať krásna budúcnosť. Ale po vysviacke to bola úplná katastrofa. Stal sa alkoholikom. Po mnohých problémoch raz prišiel ku mne. Zahrnul som ho výčitkami a ked' ma v pokoji vypočul, povedal mi ticho: „Som chorý človek!“ To na mňa silno zapôsobilo. Poslal som ho do Anglicka, do istej komunity Otcov samaritánov, ktorí sa starajú o ďažké prípady tohto druhu. Po šiestich mesiacoch sa vrátil úplne zmenený. Najprv som bol voči tomu nedôverčivý, ale ukázalo sa, že je to skutočne tak. Založil dokonca centrum pre pomoc alkoholikom a prosil ma, aby som mu pomohol vyštudovať takúto špecializáciu. Dnes je to jedno z najpozitívnejších

diel v našej diecéze, ba vláda sa na to pozera s veľkým uznaním. Mnohí ex-alkoholici ma navštívili a d'akovali mi, že som mu umožnil toto štúdium. Už mnohých takto vyslobodil z alkoholizmu. Pán má svoje plány, ktoré sú nevyspytateľné.“ Takéto krásne svedectvo nám podáva biskup Gabriel Gonsun Ganaka, predsedu sympózia Biskupských konferencií Afriky a Madagaskaru.

O čo vlastne v evanjelizácii ide? Ide o hlbokú a totálnu zmenu celej osobnosti, aby

zapálená láskou Svätého Ducha mohla autenticky svedčiť o láske Boha k človeku, najmä k hriešnikovi. Ten, kto evanjelizuje musí byť v tej nádhernej realite, vyjadrenej slovami apoštola Pavla, novým stvorením.(Gal 6,15) Apoštol Pavol evanjelizoval zvrhlých a nemravných Korint'anov a Pán jeho službu požehnával a hriešnikov odvracal od ich zvrhlosti. Preto mohol sv. Pavol o nich s radosťou písat: „*A niektorí ste toto boli. Ale obmyli ste sa, boli ste posvätení, boli ste ospravedlnení v mene*

Pána Jeiša Krista a v Duchu nášho Boha. “(1Kor 6,11) Keď teda Korint'ania prijali evanjelium, zakúsili nový život a v nich sa stala podstatná zmena, prijali druhú prirodzenosť, ako hovorí apoštol: „Kto je teda v Kristovi, je novým stvorením. Staré sa pominulo a nastalo nové.“(2Kor 5,17) Evanjelizovať znamená dovoliť Svätému Duchu, aby nás pretvoril, urobil novým stvorením a cez nás, aby mohol konáť dielo premeny človeka mŕtveho svojimi hriechmi v nové stvorenie, podľa obrazu Ježiša Krista.

Pápež Ján Pavol II. a Evanjelizácia

Pápež Ján Pavol II. a Evanjelizácia

Situácia, v ktorej žije súčasný človek, je charakterizovaná širokým a rozsiahlym stavom otroctva na mravnom poli. Hriech dnes disponuje oveľa mohutnejšími a úkladnejšími prostriedkami podrobenia svedomí než v minulosti. Nákarzlivá sila zlých ponúk a príkladov si môže poslúžiť presvedčovacími kanálmi, ktoré ponúkajú prostriedky masovej komunikácie. Tak sa stáva, že pomýlené modely správania sú postupne vnucované verejnej mienke nielen ako pravé, ale aj ako príznačné pre otvorené a dospelé svedomie.

Kristovo Evanjelium musí byť dnes ohlasované ako zdroj oslobodenia a spásy aj voči týmto moderným reťaziam, ktoré prekážajú vrodenej slobode človeka. Pri plnení tejto úlohy Cirkev predĺžuje evanjelizačné poslanie Krista. Aj Cirkev môže opakovať: „Duch Pána je nado mnou... poslal ma hlásať evanjelium chudobným.“

Pápež Ján Pavol II. viackrát vyzval katolíkov k novej evanjelizácii. Vo svojej encyklike *Redemptoris misio* píše: „Misia Krista, Spasiteľa, zverená Cirkvi má stále ďaleko do svojho konca. Všeobecný pohľad na ľudstvo ku koncu druhého tisícročia nám ukazuje, že toto poslanie je ešte len v začiatkoch a že sa musíme zasadíť so všetkými silami za službu tomuto posaniu. Je to Duch, ktorý nás pobáda ohlasovať veľké diela Božie. „Ved', ak hlásam evanjelium, nemám sa čím chváliť; to je moja povinnosť a beda mi, keby som evanjelium nehlásal“ (1Kor 9,16).

V mene celej Cirkvi cítim povinnosť nanovo zopakovať toto volanie apoštola Pavla. Od začiatku svojho pontifikátu som sa rozhodol cestovať až na kraj sveta, aby som dal výraz tejto misionárskej zodpovednosti“.¹

Tento výraz Pavla z Tarzu mal svoju platnosť vo všetkých epochách dejín Cirkvi.

Na tému evanjelizácie sa už desať rokov po koncile zvolalo zasadnutie biskupskej synody. Ovocím tejto biskupskej synody bola apoštolská exhortácia Pavla VI. *Evangelium nuntiandi*.

V súčasnom svete je zvlášť mimoriadne citelná potreba evanjelizácie. Príčinou je to, že svet, sa vzdialil od evanjelia a zároveň na mnohých miestach ešte k nemu nedošiel. Evanjelizácia sa neohraničuje len na tzv. misijné územia Afriky. V Európe, kde ľudia zbanalizovali kresťanstvo, často žijú akoby Boh vôbec neexistoval. „Európe hrozí nebezpečenstvo pokračujúceho a hlboko zasahujúceho odkresťančenia a návratu k pohanstvu. V niektorých krajinách je počet nepokrstených mimoriadne vysoký. Ľudia už často nepoznajú základy kresťanstva. V mnohých prípadoch stojíme pred úplným zánikom katechézy a kresťanského vzdelania. Toto všetko vedie aj k hlbokej kríze európskej kultúrnej identity...“² Vidíme, že Európa sa čoraz viac stáva miestom, ktoré potrebuje novú evanjelizáciu a nový misionársky zápal.

Aj napriek týmto obavám,

encykliká *Redemptoris misio* hovorí o novej jari evanjelizácie a bola na mnohých miestach prijatá s veľkým nadšením. Pápež Ján Pavol II. o nej hovorí ako o novej syntéze učenia o evanjelizácii sveta. Na inom mieste zase dodáva: „Encyklika objasňuje hlavné problémy, p o m e n ú v a prekážky, ktoré sa nahromadili na c e s t e evanjelizácie, v y s v e t l u j e niektoré pojmy a n a k o n i e c označuje oblasti sveta, v ktorých je evangelium v e l ř m i očakávané.“³

Pápež vo svojej knihe „*Prekročiť prah nádeje*“ na tému evanjelizácie p í š e : „Evanjelizácia, to nie je iba živé učenie Cirkvi, prvé ohlasovanie viery (kerygma) a vzdelenie, formovanie vo viere (katechéza), ale aj všetko veľké úsilie rozmýšľať o zjavenej pravde, čo sa už od počiatku na Východe i na Západe vyjadrovalo v diele Otcov.“⁴

V príhovore k poľským biskupom pápež hovorí: „Dnes sa Cirkev cíti pobádaná svojím Učiteľom, aby posilnila evanjelizačnú prácu „dovnútra“ aj

„navonok“. Vidí sa ako neprestajne misionárska Cirkev, ktorá je poslaná zasievať semená Božieho slova do terénu dnešného sveta.“⁵

Ján Pavol II. poukazuje na ďalšiu pastoračnú prioritu dnešných dní nasledujúcimi slovami: „Mládež je nádejou Cirkvi vstupujúcej do tretieho tisícročia. Nesmie zostať bez pomoci a vedenia v kritickom období svojho života n ě ho rozhodovania. Musíme znásobiť úsilie, aby Cirkev bola prítomná medzi mladými ľuďmi.“⁶

V roku 1 9 8 9 v Santiago de Compostela v Španielsku sa uskutočnil Svetový deň mládeže. V súvislosti s n o v o u evanjelizáciou sa tu objavili nové spôsoby a metódy evanjelizácie. Mladí na tomto stretnutí odpovedali na výzvu pápeža s mimoriadnym zápalom. V tejto súvislosti pápež poukazuje na znovaobjavenie hodnôt takzvanej ľudovej zbožnosti. K nezabudnuteľnému stretnutiu v Španielsku následne pribudla i skúsenosť

z Jasnej Góry v Čenstochovej
v roku 1991.

Záverom môžeme povedať slovami pápeža: „Dnes teda existuje jednoznačná potreba novej evanjelizácie. Je to potreba takého ohlasovania evanjelia, ktoré ide spolu s človekom, ktoré sa s mladou generáciou vydáva na cestu.“⁷

Vyžaduje sa teda od nás nový evanjelizačný zápal. Evanjelizácia nie je pre Cirkev voliteľným prídavkom, ale nevyhnutnou povinnosťou. Zaslhuje si, aby jej každý zasvätil všetky svoje sily a ak je to potrebné, aby za ňu obetoval i svoj život.

Spracoval: ThDr. Miroslav Dancák, PhD.
vicerektor seminára

¹ JÁN PAVOL II.: *Redemptoris Misio* Úvod 1.

² BISKUPSKÁ SYNODA.: *Ježiš Kristus ktorý žije vo svojej Cirkvi, prameň nádeje pre Európu*, 14 (pracovné texty), s. 41.

³ JÁN PAVOL II.: *Prekročiť prah nádeje*, Nové mesto, Bratislava 1995, s. 111

⁴ JÁN PAVOL II.: *Prekročiť prah nádeje*, Nové mesto, Bratislava 1995, s. 108.

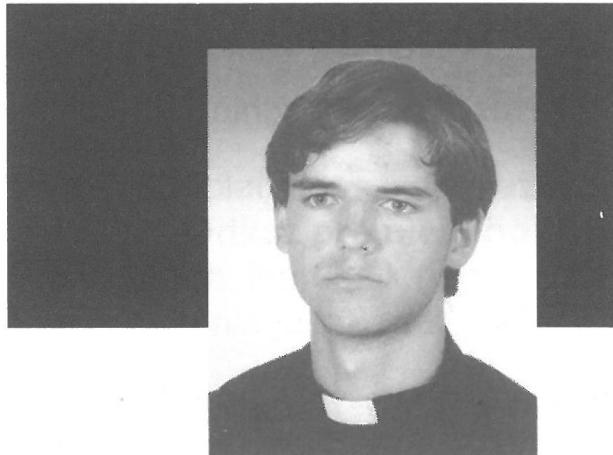
⁵ JÁN PAVOL II.: *Prihovor pri návšteve „ad limina“ skupiny polských biskupov (12. januára 1993.)*

⁶ JÁN PAVOL II.: *Príhovor pri návšteve „ad limina“ skupiny polských biskupov* (2. február 1998).

⁷ JÁN PAVOL II.: *Prekročiť prah nádeje*, Nové mesto, Bratislava 1995, s. 115.

„Lebo ja sa za evanjelium nehanbím;
ved' ono je Božou mocou na spásu každému,
kto verí.“ (Rim 1, 16)

"Ked' t'a Kristus volá..."

ADAM MACKOVJAK

narodený:

28.01.1985 v Gelnici

farnosť:

Košice

študuje za:

Košický apoštolský exarchát

1. Ked' si bol malý chlapec, čím si chcel byť?

Požiarnikom! :) ale nie! Ako malý som chcel byť kočišom no a neskôr vojakom.

2. Ako Pán vstúpil do tvojho života a ako vzniklo tvoje povolanie?

Pomôžem si slovom, ktorým prehovoril Pán k prorokovi Jeremiášovi: „Skôr, než som ťa utvoril v matkinom živote, poznal som ťa, skôr než si vyšiel z lona, zasvätil som ťa, za proroka pre pohanov som ťa ustanovil.“ No a na mne bolo sa rozhodnúť, či nechám svet za sebou a Krista pred sebou, alebo neodpoviem na jeho Slovo a pôjdem presne opačne. Chvála Ti Pane, za tvoje víťazstvo.

3. S akými predstavami a pocitmi si vstupoval do seminára?

Očakával som to najhoršie miesto na zemi, ktoré Kristus dennodenne pretvára na raj.

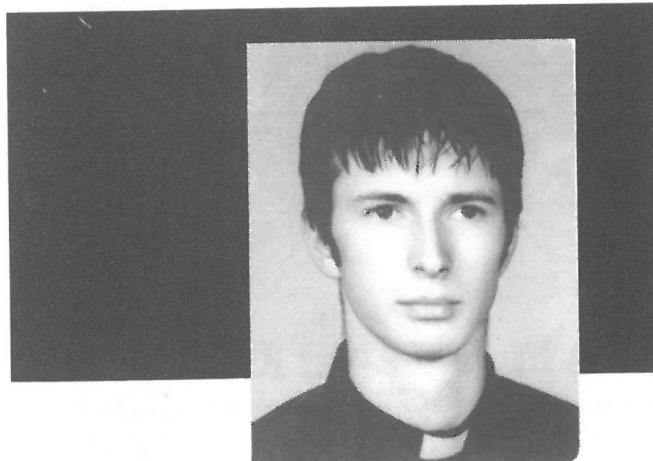
4. Čím Ťa seminár a seminársky život už stihol prekvapíť?

Tlačenkou na raňajky :)

5. Odkaz pre niekoho (SMS):

Pozdravujem ťa brat, čo toto čítaš a modlím sa za teba a za tvoju otvorenosť pre prijatie Božej vôle, nech je akákoľvek. +

MARTIN BARNA

narodený:

04.06.1985 vo Vranove n/T

farnosť:

Vyšný Kazimír

študuje za:

Prešovskú eparchiu

1. Ked' si bol malý chlapec, čím si chcel byť?

Chcel som byť učiteľom.

2. Ako Pán vstúpil do tvojho života a ako vzniklo tvoje povolanie?

Božie cesty sú nevyspitateľné. Povolanie sa vo mne rodilo od detstva.

3. S akými predstavami a pocitmi si vstupoval do seminára?

Moje predstavy boli žiť v spoločenstve a s Ježišom. Samozrejme boli to aj pocity očakávania, čo mi tento nový život prinesie.

4. Čím Ťa seminár a seminársky život už stihol prekvapíť?

Je toho veľmi veľa. Každý deň ma prekvapuje niečim novým.

5. Odkaz pre niekoho (SMS):

Modlite sa za nás.

JÁN PIPA

narodený:

28.11.1984 v Trebišove

farnosť:

Trebišov

študuje za:

Košický apoštolský exarchát

1. Ked' si bol malý chlapec, čím si chcel byť?

Vodičom kamióna alebo závodného auta

2. Ako Pán vstúpil do tvojho života a ako vzniklo tvoje povolanie?

Pri modlitbe miništrantov po sv. Liturgii: „Žatva je veľká, ale robotníkov je málo“

3. S akými predstavami a pocitmi si vstupoval do seminára?

So zmiešanými – s radosťou, no trošku aj so strachom

4. Čím Ťa seminár a seminársky život už stihol prekvapíť?

Tým, že čo platí dnes, zajtra už nemusí.

5. Odkaz pre niekoho (SMS):

Pre všetkých, ktorí sa k nám chystajú. Nemajte strach!

Vôbec to tu nie je také strašné ako to ostatní opisujú.

VLADISLAV PETRÍK

narodený:

05.11.1984

farnosť:

Nižný Tvarožec

študuje za:

Prešovskú eparchiu

1. Ked' si bol malý chlapec, čím si chcel byť?

Gazda

2. Ako Pán vstúpil do tvojho života a ako vzniklo tvoje povolanie?

Cez osobu nášho duchovného otca J. Gduľu

3. S akými predstavami a pocitmi si vstupoval do seminára?

Nemal som idealizovaný seminár a tešil som sa na život v ňom.

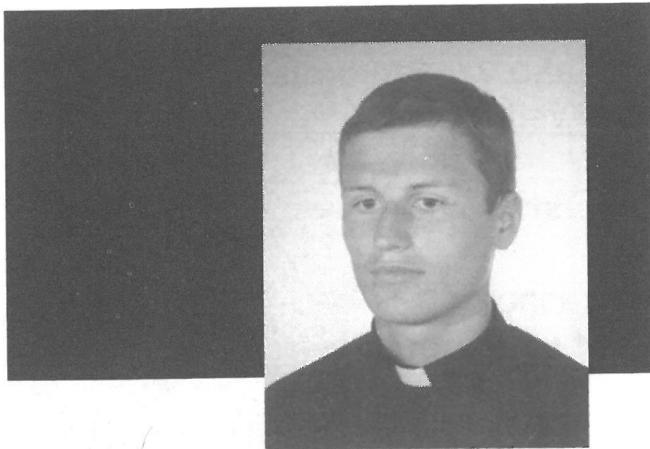
4. Čím Ťa seminár a seminársky život už stihol prekvapíť?

Život v seminári beriem tak, ako prichádza.

5. Odkaz pre niekoho (SMS):

Sláva Isusu Christu! Modlite sa za všetkých seminaristov, aby sa z nás stali dobrí kňazi, aby sme mohli správne pomáhať tam, kde je najviac potrebné a viesť ľudí k spáse.

MILAN KMEC

narodený:

18.05.1985 v Košiciach

farnosť:

Košický Klečenov

študuje za:

Košický apoštolský exarchát

1. Ked' si bol malý chlapec, čím si chcel byť?

Asi od piatich rokov, možno aj skôr, som veľmi chcel byť smetiarom. To ma dosť dlho držalo. Rodičia mi museli dokonca kúpiť smetiarske auto. Ked' som trochu povyrástol, musel som vyriešiť dilemu, či byť tesárom ako môj dedko, futbalistom, alebo čašníkom. No a zvíťazil Boh.

2. Ako Pán vstúpil do tvojho života a ako vzniklo tvoje povolanie?

„Nakresli mi ovečku.“ - „Čože?“ - „Nakresli mi ovečku.“ Vyskočil som na rovné nohy, akoby do mňa udrel blesk. Poriadne som si pretrel oči. Dobre som sa podíval. A zazrel som veľmi zvláštneho chlapčeka, ktorý ma vážne pozoroval.

Ked' sa mi napokon podarilo prehovoriť, povedal som mu: „Ale... čo tu robíš?“ A tu mi tichúčko, ako čosi veľmi vážne zopakoval: „Prosím... nakresli mi ovečku...“

Ked' na nás tajomstvo silne zapôsobí, neopovážime sa neposlúchnuť (Exupery: Malý princ, str. 9 – 10).

Podobne to bolo aj so mnou. Neviem odkiaľ Pán ku mne prišiel, no chcel niečo odo mňa. A ja som nedokázal povedať „nie“.

3. S akými predstavami a pocitmi si vstupoval do seminára?

Presne s takými, s akými človek vstupuje do nového dňa. Nevie, iba tuší, čo ho tam čaká, ale vie, že ho tam bude niečo čakať. A ja sa na každý nový deň teším.

4. Čím Ťa seminár a seminársky život už stihol prekvapíť?

To, že ak sa pred slovo „rakať“ dá nejaká predložka, môže sa toto slovo použiť v hocijakej vete.

5. Odkaz pre niekoho (SMS):

„Len deti vedia, čo chcú.“ (Exupery). Toto je môj odkaz pre všetkých, ktorí čítajú tento časopis. A samozrejme špeciálne pozdravujem Klečenovčanov a všetkých, môjmu srdcu blízkych :). Toto je odkaz pre Lacka: „Prepáč, že si musel za mnou tak dlho čakať.“ (Ale oplatilo sa!!! :) - pozn. redakcie)

PETER KAČUR

narodený:

01.02.1984 vo Svidníku

farnosť:

Havaj

študuje za:

Prešovskú eparchiu

1. Ked' si bol malý chlapec, čím si chcel byť?

Pilotom lietadla

2. Ako Pán vstúpil do tvojho života a ako vzniklo tvoje povolanie?

Cez pozvanie kňaza, aby som miništroval a vedením mojej tety, rehoľnej sestry Romany.

3. S akými predstavami a pocitmi si vstupoval do seminára?

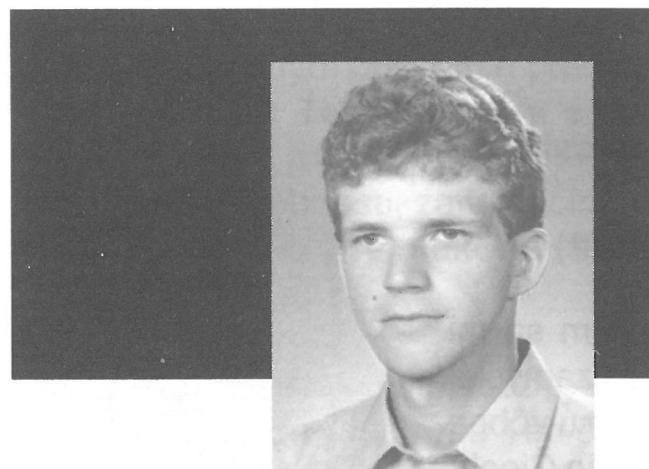
Bol som plný optimizmu a očakávania z nového spôsobu života, no moje okolie ma pripravovalo na to najhoršie.

4. Čím Ťa seminár a seminársky život už stihol prekvapit?

Bol som milo prekvapený ochotou pomôcť jeden druhému, no všetko má svoje plusy a mínusy.

5. Odkaz pre niekoho (SMS):

Prosím Vás všetkých o modlitby jeden za druhého, aby sme mali vždy na pamäti, že v

KAMIL GANÓCZY

narodený:

23.11.1983 v Trebišove

farnosť:

Dvorianky

študuje za:

Košický apoštolský exarchát

1. Ked' si bol malý chlapec, čím si chcel byť?

Kozmonautom, právnikom a neskôr matematikom...

2. Ako Pán vstúpil do tvojho života a ako vzniklo tvoje povolanie?

O. Emil Zorvan, Cirkevné gymnázium v Trebišove a Bystrá boli prvé iskierky, ktoré vo mne zapálili oheň pre Krista.

3. S akými predstavami a pocitmi si vstupoval do seminára?

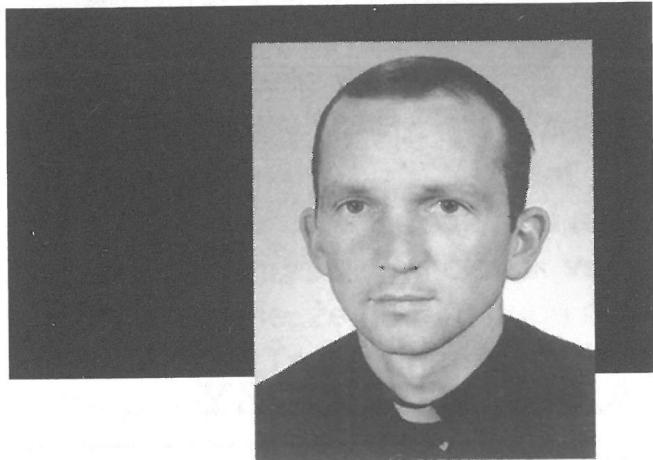
So zmiešanými. Na jednej strane som bol rád, že budem môcť pod vedením špirituála nepretržite duchovne rásť, no mal som i strach ako budem zvládať nové prostredie s dosť prísnymi podmienkami.

4. Čím Ťa seminár a seminársky život už stihol prekvapíť?

Najmä striktným dodržiavaním času a poriadku. Bol som, ale i príjemne prekvapený vzájomnou láskou v spoločenstve bratov seminaristov. Je tu sice istá ročníková hierarchia, no v podstate sme si všetci rovní.

5. Odkaz pre niekoho (SMS):

Pre známych i neznámych: „Volaj k Pánovi a dá Ti, za čím túži tvoje srdce.“

VOLOODYMYR KOTSENKO

narodený:

04.02.1978 v Starom Seli

farnosť:

Staré Selo, okres Drogobycz

študuje za:

Pražský exarchát

1. Ked' si bol malý chlapec, čím si chcel byť?

Učiteľom telocviku

2. Ako Pán vstúpil do tvojho života a ako vzniklo tvoje povolanie?

Poslednú noc na vojne som mal sen, v ktorom sa mi prisnila Bohorodička a povedala mi, aby som sa zamyslel nad svojim životom a zmenil ho. Ja som však tomu vôbec nerozumel. O rok neskôr som odišiel pracovať do Čiech, kde som Boha. A tam som aj pocítil povolanie ku kňazstvu. Teraz už chápem, čo mi chcela Bohorodička vtedy povedať.

3. S akými predstavami a pocitmi si vstupoval do seminára?

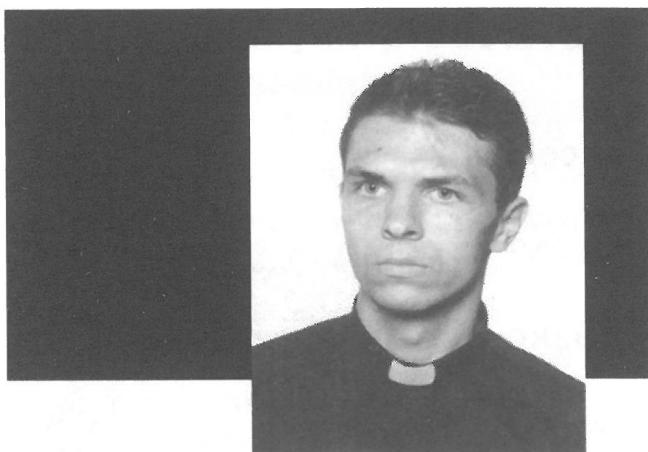
Tešil som sa, lebo moja túžba po kňazstve sa začala napĺňať.

4. Čím Ťa seminár a seminársky život už stihol prekvapíť?

Spoločenstvo bratov, ktoré je v seminári a ich ochota mi pomôcť.

5. Odkaz pre niekoho (SMS):

Chcem podakovať Bohu, že ma povolal ku kňazstvu skrze Bohorodičku a chcem poprosiť všetkých, aby sme sa spojili s Pannou Máriou v slovách: „Nech sa mi stane podľa tvojho slova.“

MARTIN DUDOK

narodený:

25.12.1984 v Trebišove

farnosť:

Trebišov

študuje za:

Prešovskú eparchiu

1. Ked' si bol malý chlapec, čím si chcel byť?

Možno to bude čudné, ale kňazom.

**2. Ako Pán vstúpil do tvojho života
a ako vzniklo tvoje povolanie?**

Povolanie vznikalo postupne a „dozrelo“ na misiach, kedy som sa rozhodol počúvať Božie volanie.

**3. S akými predstavami a pocitmi
si vstupoval do seminára?**

Tým, že som niektorých bohoslovcov poznal, vedel som ako to v seminári chodí a vstupoval som s vyrovnaným pocitom a predstavami.

**4. Čím Ťa seminár a seminársky
život už stihol prekvapíť?**

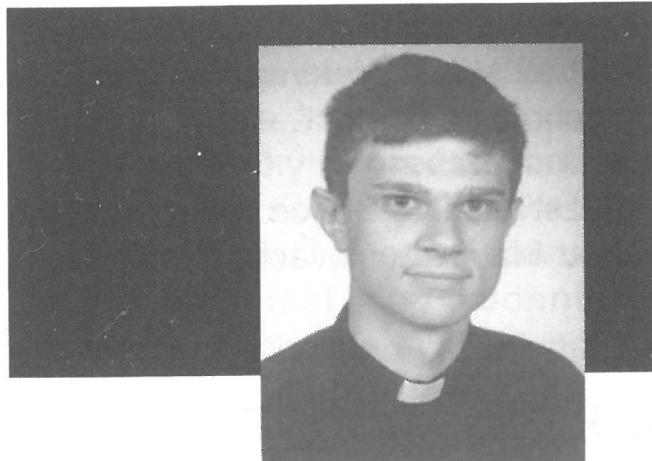
Na niekoľko drobností, zatiaľ ničím.

5. Odkaz pre niekoho (SMS):

Ef 2,4-10 a

„Nauč ma plniť tvoru vôľu, lebo ty si môj Boh;
na správnu cestu nech ma vedie tvoj dobrý
duch.“ Ž 143,10

LUKÁŠ VOJČÍK

narodený:

19.10.1985 v Košiciach

farnosť:

Zdoba

študuje za:

Košickú apoštolský exarchát

1. Ked' si bol malý chlapec, čím si chcel byť?

Traktorista

2. Ako Pán vstúpil do tvojho života a ako vzniklo tvoje povolanie?

Mocný a záhadný je Pán, duši mojej ľažko pochopiteľný.

3. S akými predstavami a pocitmi si vstupoval do seminára?

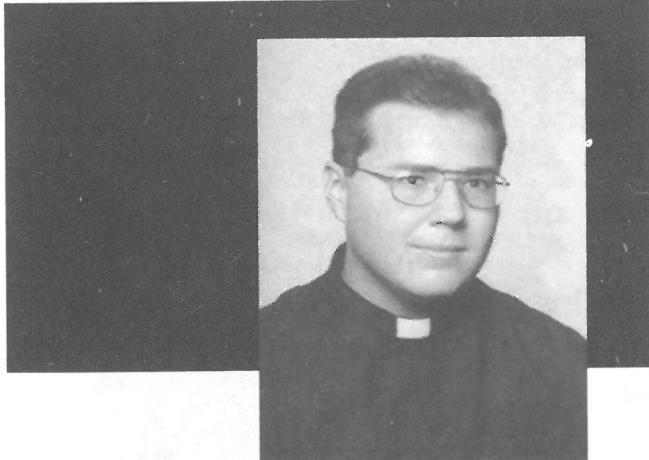
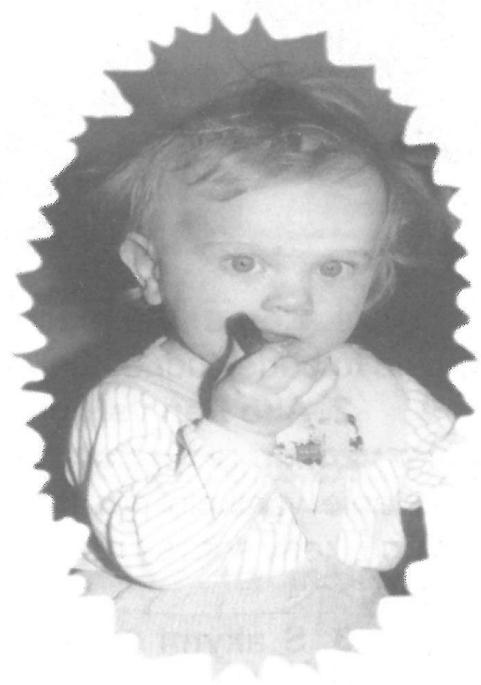
Pocity som mal dosť zmiešané, nevedel som čo tam čaká. No mal som aj veľké očakávania.

4. Čím Ťa seminár a seminársky život už stihol prekvapíť?

Veľmi rád spím, takže budíček, ktorý je 05:20 bol pre mňa šokom.

5. Odkaz pre niekoho (SMS):

Pozdravujem Zdobenčanov.

METOD ZORVAN

narodený:

25.08.1984 vo Vranove n/T

farnosť:

Sečovce

študuje za:

Prešovskú eparchiu

1. Ked' si bol malý chlapec, čím si chcel byť?

Všetkým možným: od cerkovníka po kozmonauta.

2. Ako Pán vstúpil do tvojho života a ako vzniklo tvoje povolanie?

a) Už cez rodičov, ktorí mi boli svetlými príkladmi viery
 b) Určite sa nedá presne vymedziť konkrétny bod, od ktorého som cítil povolanie Pána, skôr sa dá povedať, že prichádzalo dlhodobo. Pán si ma postupne pripravoval nato, že si ma povolá do služby. A keď už som bol schopný toto volanie pocítiť, tak ma zavolal a ja som šiel.

3. S akými predstavami a pocitmi si vstupoval do seminára?

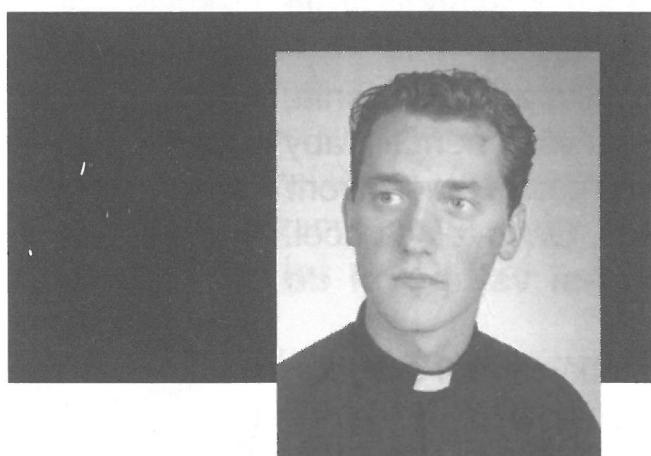
Išiel som sem už s názorom, že ma určite mnoho vecí prekvapí, ale že sa ich pokúsim prijímať také, aké sú. Trochu som už seminárské prostredie poznal, a to cez staršieho brata – tiež bohoslovca.

4. Čím Ťa seminár a seminársky život už stihol prekvapíť?

Ako som už spomenul, vďaka staršiemu bratovi som seminársky život celkom poznal, takže sa v mojom prípade žiadne veľké prekvapenia nekonali, skôr to boli potešujúce zistenia

5. Odkaz pre niekoho (SMS):

V mobiloch sa nevysznám, takže SMS-ky nepíšem, ale pozdravujem všetkých, čo ma poznajú a prosím ich o modlitby za mňa a za všetkých spolubratov.

LUKÁŠ PETRUŠ

narodený:

19.04.1984 v Prešove

farnosť:

Bardejov – Vinbarg

študuje za:

Prešovskú eparchiu

1. Ked' si bol malý chlapec, čím si chcel byť?

Kominár, archeológ, policajt

2. Ako Pán vstúpil do tvojho života a ako vzniklo tvoje povolanie?

Ježiš Kristus vstúpil do môjho života cez moje spoznávanie a hľadanie samého seba. Prišiel, chytil si ma a už sa ma nepustil. :)) Moje povolanie prišlo v časoch gymnázia, keď som začal hlbšie spoznávať seba a Ježiša Krista.

3. S akými predstavami a pocitmi si vstupoval do seminára?

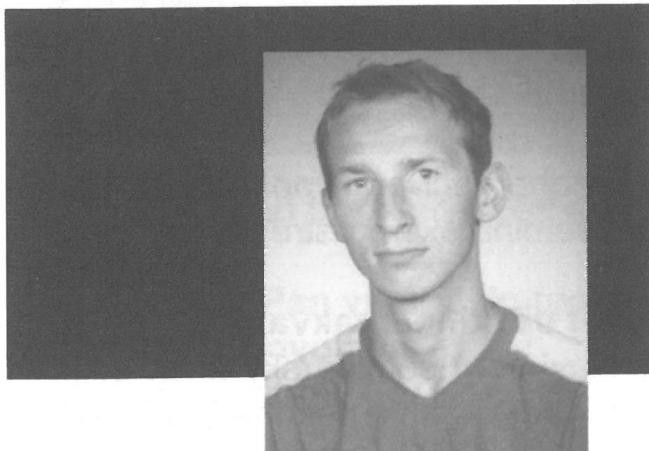
Moje pocity pred vstupom boli a sú stále zmiešané, lebo to, či budem kňazom je budúcnosť. Stále spoznávam a odhalujem svoje povolanie. Moje predstavy boli viac-menej reálne, lebo som počul o živote v seminári.

4. Čím Ťa seminár a seminársky život už stihol prekvapit?

Stravou :))

5. Odkaz pre niekoho (SMS):

„Modli sa, ináč sa nedozvieš, čo máš robiť!“

MIROSLAV PETRUŠKA

narodený:

29.04.1984 v Sobranciach

farnosť:

Poruba pod Vihorlatom

študuje za:

Košický apoštolský exarchát

1. Ked' si bol malý chlapec, čím si chcel byť?

Nikdy som nechcel byť smetiarom ani pilotom, či kozmonautom, ako to hovoria slávni ľudia. Stále som chcel žiť s Pánom, byť kňazom.

2. Ako Pán vstúpil do tvojho života a ako vzniklo tvoje povolanie?

Chodil som do cerkvi a ked' som bol mladší často aj z prinútenia, ale viem, že to bolo dobré prinútenie (Nikdy ma však nenutili, aby som bol kňazom). Pochopil som, že to je správna cesta. Stačí otvoriť svoje srdce. Takýmto spôsobom vstúpil Kristus. On to takto chcel.

3. S akými predstavami a pocitmi si vstupoval do seminára?

Tešil som sa. Bol som šťastný, že spomedzi toľkých ľudí si vybral Pán práve mňa, aby som sa mohol učiť v jeho škole.

4. Čím Ťa seminár a seminársky život už stihol prekvapit?

Som prekvapený z toho, aký je tu denný režim. Povedal by som, že každý deň je rovnaký a predsa iný. Každý deň je o šiestej rozjímanie, ale každé je iné. Každý deň je liturgia, ale stále ju prežívam inakšie. To ma najviac prekvapilo. Ked' som býval na internáte, dni boli rovnaké a nudné.

5. Odkaz pre niekoho (SMS):

Dávajte si pozor kresťania, v súčasnosti je kresťanstvo a život s Kristom ľažší ako v čase prenasledovania – niko nás nezabije fyzicky, ale zabijú nás tak, že sa chytáme do pasce hriechu. Potom by sme nežili Kristovi, ale svetu.

Evanjelizácia a Eucharistia

Pre nás obyčajných, rádových kresťanov, ako sa sami často zvykneme nazývať, sa slovo evanjelizácia javí ako veľmi vznešený pojem. No na druhej strane sa správame tak, akoby sa nás vôbec netýkal. Ved' ohlasovať Ježiša Krista, ohlasovať evanjelium je vec misionárov kdesi ďaleko v misijných krajinách. Ale práve opak je pravdou. Evanjelizácia je niečo, čo sa nás kresťanov osobne dotýka. Aj nás takzvaných rádových kresťanov.

Evanjelizovať, neznamená len stať sa "profesionálnym" misionárom. Nie je to len robenie evanjelizačných výjazdov do veľkých miest, alebo iné špeciálne aktivity. Chápme evanjelizáciu tak, aby sa nám stala skutočne blízkou. A to dosiahneme vtedy, ak pochopíme, že do evanjelizácie patrí na prvom mieste svedectvo nášho vlastného, každodenného kresťanského života. Každého tam, kde ho postavil Boh. Či je to moja škola a spolužiaci, či zamestnanie, alebo úloha rodiča a rôzne iné roly, ktoré v živote zastávame.

V roku Eucharistie, ktorý vyhlásil Svätý Otec a v ktorom teraz žijeme, by som sa chcel zamyslieť nad tým, ako spolu súvisia evanjelizácia s Eucharistiou. Svätý Otec Ján Pavol II. vo svojej encyklike *Cirkev žije z Eucharistie* nás vyzýva: „Kontemplovať Kristovu tvár, kontemplovať ju s Máriou je program, ktorý som na úsvite tretieho tisícročia predložil Cirkvi, pozývajúc ju, aby s entuziazmom novej evanjelizácie hlboko načrela do mora dejín. Kontemplovať Krista zahŕňa vedieť ho spoznať všade tam, kde sa prejavuje v rozmanitých podobách jeho prítomnosti, no najmä v živej sviatosti jeho

tela a krvi. Cirkev žije z Eucharistického Krista, ním sa živí, on ju osvecuje. Eucharistia je tajomstvo viery a zároveň tajomstvo svetla. Vždy znova, keď ju Cirkev slávi, veriaci môžu istým spôsobom znova prežiť skúsenosť dvoch emauzských učeníkov: „otvorili sa im oči a spoznali ho (Lk 24,31)“. Myslím, že nie je prehnané, ak poviem, že účasť na svätej liturgii nás zavázuje k tomu, aby sme sa stali misionármami nášho okolia a aby sme zvestovali živého Ježiša Krista všade tam, kde prídeme. Tichým a nenúteným spôsobom, svedectvom svojho života. Ved' každý jeden z nás, keď prichádzame do chrámu na sv. liturgiu, prichádzame ku samému živému Ježišovi Kristovi. Prežívame s ním Jeho život od narodenia, cez skrytý život, verejné účinkovanie, až po smrť, zmŕtvychvstanie a nanebovstúpenie. Naplňujeme sa Ním v počúvaní Božieho Slova, ktoré sa ohlasuje na sv. liturgii a prijímame ho ako pokrm v Eucharistii. Takto naplnení sme povolaní k tomu, aby sme išli a rozdávali, ohlasovali a zvestovali toho, ktorým sme naplnení- Ježiša Krista, ktorý žije v našom srdci. K tomu nás vyzýva aj kňaz na konci každej svätej liturgie zvolaním: „V pokoji sa rozíďme!“ A my mu odpovedáme: „V mene Pánovom!“ Potvrdzujeme, že neodchádzame v svojom mene, ale v mene Božom. Lebo každý dobrý údel a každý dokonalý dar je zhora, zostupuje od Boha Otca svetiel. Aj sila svedčiť a vyznávať každodenným životom, že som kresťan naplnený Ježišom Kristom, je dar od Boha. V akom protiklade proti tomu stojíme, ak prichádzame do chrámu iba tak, z povinnosti, alebo pred chrám, čo je ten horší

prípad. Nepočúvame Evanjelium, ani homíliu, nejdeme na sväté prijímanie, ale tiež túžobne čakáme na slová kňaza: „V pokoji sa rozídme!“ No nie s túžbou íst a ohlasovať, čo som práve prežil, ale s radosťou a výdychom „že sa to už skončilo“. Nedotklo sa nás to. Nenechali sme sa premeniť Božou láskou. Preto nie sme ani záchytení nadšením íst a ohlasovať. Preto Cirkev v každom čase odvodzovala povinnosť a čerpala silu svojho misijného nadšenia z Božej lásky k všetkým ľuďom: „Lebo nás ženie Kristova láska.“ (2Kor 5,14) A kde viac sa môže prejavíť Božia láska k nám, ako v Eucharistii? Kto sa nestreltol s Láskou, nemôže ju predstaviť iným. A „Eucharistia je prameň a vrchol celého kresťanského života. Ostatné sviatosti, ako aj všetky ekleziálne služby a apoštolské diela úzko súvisia so svätoú Eucharistiou a sú na ňu zamerané. Ved' najsvätejšia Eucharistia obsahuje celé duchovné dobro Cirkvi, totiž samého Krista, nášho veľkonočného Baránka“ (KKC 1324).

Preto môžeme povedať, že evanjelizácia – ohlasovanie Lásky, úzko súvisí s Eucharistiou – darom Lásky. Na jednej strane však evanjelizácia Eucharistiu predchádza, lebo Eucharistia vyžaduje vieru a viera je z hlásania. No na druhej strane evanjelizácia čerpá z Eucharistie, ako zo svojho prameňa, silu. Predchádza ju vtedy, ak hovoríme o ľuďoch, ktorí nepoznajú Krista. Musia byť najprv evanjelizovaní, musí im byť ohlásená radostná zvest, aby potom v Eucharistii mohli túto radostnú zvest, samého Ježiša Krista, oslavovať, aby sa mohli Ním živiť, posilňovať a rást v svojom duchovnom živote. A aby nakoniec ako zrelí kresťania každý deň mohli prichádzať na Eucharistiu, ako k prameňu a posile ich každodenného života, ktorý sa má stať svetlom a soľou pre dnešný svet.

Igor, 6. ročník

Ako som prestal byť „rasistom“

Bola nedele a ja som sa chystal na primičnú sv. Liturgiu svojho kamaráta. Až do tejto svätej liturgie a po nej následujúcej oslavy som bol „rasista“. Nie však v pravom slova zmysle. Rómov som mal rád, ale stále tam bol určitý odpor. Stále boli Rómovia pre mňa „iní“ ľudia. Práve počas primičnej oslavy sa všetko zmenilo a to asi takto: Oslava bežala v plnom prúde. Bolo mi horúco tak som vyšiel zo sály trošku sa nadýchať. Na tejto slávnosti boli aj Rómovia. A práve jeden z nich vyšiel tiež von. Ako som tam stál, prišiel ku mne a podal mi ruku. Najprv som váhal, či mu mám aj ja podať ruku, pretože som cítil odpor. Nakoniec som mu ju podal. On sa na mňa usmial a spýtal sa: „Ako je to možné, že ty „gádžo“, si mne „cigánovi“, podal ruku?“ Zaskočil ma touto otázkou a chvíľu som bol ticho. Potom neviem ako to zo mňa vyšlo a odpovedal som: „Ved' aj ty si stvorený na Boží obraz, a tak ako vo mne, aj v tebe je Ježiš.“ Po chvíli som si uvedomil, čo som povedal. Mnohokrát som si vo svojom živote hovoril, že som kresťan a na druhej strane som často mal odpor ku Kristovi, ktorý je v každom človekovi. V tej chvíli, pri tejto skúsenosti, sa vo mne tento odpor zlomil a dnes mám medzi Rómami veľa veľmi dobrých priateľov. Ved' nezáleží na tom, či je človek „biely“, alebo „čierny“, pretože všetci v sebe nosíme Ježiša Krista.

Janko 1.ročník

Na Velehrade

16.deň mesiaca október sa slnečné lúče miešali s kvapkami dažďa a tak nás sprevádzali na ceste do Velehradu, kde sa konalo stretnutie bohoslovcov zo Slovenska, Čiech a Moravy. V podvečer stretnutia sme dorazili do Kněždubu, kde sa konali tzv. hody. Duchovný otec i veriaci nás veľmi srdečne privítali a boli k nám otvorení, akoby sme sa poznali už roky. Hned' nás viedli do tradície, ktorá v tento večer postupne ožívala a rozmáhala sa aj do kvality aj do krásy. S radosťou v srdci sme sa zúčastnili na svätej liturgii, ktorú slúžil náš otec rektor, ktorý svojou homíliou povzbudil tamojších obyvateľov. K obohateniu a k duchovnému zážitku sme prispeli aj my svojim zborovým spevom. Aj keď tento chrám neboli plný, boli sme šťastní a ďakovali sme Bohu za všetko čím nás obdarúva. Deň sa chýlil ku koncu a do dediny sa pomaly vkrádala noc. Po svätej liturgii sme sa rozdelili do dvoch skupín. Jedna ostala v Kněždube a pokračovala v atmosfére hodov spolu s rodinami, v ktorých boli ubytovaní. Druhá odišla do nedalekej tmou zahalenej dediny Tvarožnej Lhuty. Aj tu nám s veľkou náručou poskytli nocľah aj bohaté pohostenie. Pri rozhovoroch v rodinách sme porovnávali situáciu kresťanstva v súčasnej dobe na Slovensku a v Českej republike. Hovorili o tom, že na Morave je ešte dosť ľudí, ktorí veria v Boha, pričom na Západe v Čechách sa viera vytratila, ba je skôr ojedinelá. Hovorili sme tiež o živote, o jeho tajoch, prekvapeniach a utrpeniach, ktoré prežili. Bolo vidno ich otvorenosť, pohostinnosť a to, čo majú vo vnútri vedia dať navonok a obdarúvať všetkých. Ráno nás prebudil spev kohútov. Po raňajkách sme sa stretli vsetci v kostole v Tvarožnej Lhute, aby sme úvod bohoslužby obohatili východnými spevmi a zároveň sa s podákovaním v srdci i na perách rozlúčili. Počas celej cesty na Velehrad nás sprevádzal dážď. Na Velehrade nás už čakali naši štyria spolubratia, ktorí tu už boli tri dni predtým. Mali rôzne prednášky, zaoberali sa tématmi evanjelizácie v súčasnosti a dospeli k záverom, s ktorými nás potom oboznámili po spoločnej svätej omši v bazilike sv. Cyrila a Metoda. Celé toto stretnutie nás upevnilo v tom, že sme vsetci povolaní, pre tú istú vec - pre život podľa evanjelia a pre svedectvo vlastného života.

Jožko, 2. ročník

Ako sme to videli my...

V dňoch 14. – 18. októbra 2004 sa uskutočnilo na Velehrade (ČR) stretnutie českých, moravských a slovenských bohoslovcov. Motto stretnutia tvorili slová sv. evanjelistu Marka: „*Povolal k sebe tých, ktorých sám chcel. Aby boli s ním a aby ich posielal kázať s mocou vyháňať zlých duchov.*“ (Mk 3, 13 – 15) Tento citát si organizátori tohto česko-slovenského stretnutia nevybrali náhodou, ale preto, lebo úzko súvisel s téhou, ktorá sa tam horivo prediskutovala a to téhou EVANJELIZÁCIE.

Stretnutie bohoslovcov na Velehrade sa koná každé dva roky a v rézii ho majú už tradične olomouckí bohoslovci. Ich cieľom (cez nich určite aj Božím cieľom) je, aby sa mladí muži, ktorí sa rozhodli dať svoj život do Božích rúk a svoje skutky do Božej služby, vzájomne stretávali, spoznávali, rozprávali, zdieľali, a tak sa vzájomne povzbudzovali vo viere.

Funguje to asi tak, že z každého seminára sa na Velehrad dostavia 4 chalani, ako „predvoj“ pred zvyškom seminárskeho osadenstva, aby sa 4 dni spoločne modlili, rozprávali a vymieňali si skúsenosti zo seminárskeho •ivota.

A my – „predvoj“ sme toto stretnutie vnímali takto: Boli sme rozdelení do 5 skupín (formy evanjelizácie, evanjelizácia v evanjeliách, úloha kňaza pri evanjelizácii, evanjelizácia mládeže, farnosť ako subjekt evanjelizácie), v ktorých sme si vymieňali skúsenosti, naberali nové poznatky a snažili sa dospiť k nejakému konkrétnemu výsledku.

Juraj: To, že som sa mohol zúčastniť na stretnutí bohoslovcov vo Velehrade som vnímal ako požehnaný čas od Pána. Cítil som, že aj takýmto spôsobom sa ma chce dotknúť a pritiahnúť bližšie k sebe.

Už na začiatku ma oslovia veľká zapálenosť pre evanjelizáciu a to hlavne zo strany českých bohoslovcov. Bolo to cítiť aj v skupinke, do ktorej som sa zapísal s názvom Farnosť ako subjekt evanjelizácie.

Je sice pravdou, že situácia u nás je ešte „výborná“ oproti situácii v Čechách, ale komu sa viac zverilo od toho sa bude aj viac žiadať. A to sme si uvedomovali aj v našej skupinke. Takmer všetci sme sa zhodli na tom, že v budúcnosti už nebude stačiť „klasická“ pastoračná činnosť a spoločne sme prosili o milosť pre seba, aby nás Pán ako prvých zapálil, a tak aby sme aj my s jeho pomocou ďalej zapalovali tých, ktorých nám zverí - možno viac sa venovať manželským párom a ich rodinám, ale aj mladým a pokročilejším vo veku, lebo oni môžu roznášať Kristovo svetlo ďalej do svojich každodenných situácií a medzi svojich spolupracovníkov, či priateľov. Tak môžu byť akousi predĺženou rukou kňaza. Toto všetko si však vyžaduje veľkú odovzdanosť do Božích rúk a veľa trpežlivosti a hlavne veľa obetavosti. A to všetko sa nedá robiť bez lásky a bez svätosti samotných kňazov.

František: Som rád, že som sa velehradského stretnutia bohoslovcov zúčastnil ako člen skupinky, ktorá bola vyslaná ako „predvoj“ už vo štvrtok. Práve v čase od štvrtka do soboty bol totiž pripravený veľmi pestrý program, ktorý mal za cieľ bezprostrednejšie sa dotknúť témy celého tohtoročného stretnutia bohoslovcov na Velehrade, ktorou bola Evanjelizácia.

Veľmi zaujímavou a plodnou bola práca v malých (asi 10-členných) skupinkách, do ktorých sme sa rozdelili, aby sme sa mohli venovať rôznym konkrétnym aspektom tejto širokej témy. Naša skupinka bola zameraná na formy evanjelizácie.

To, k čomu sme dospeli by sa snáď dalo párietami vyjadriť asi takto:

Pre kresťana, ktorý má otvorené oči a túžbu deliť sa o radosť z Boha, je každý nový deň plný príležitostí „konat“, pričom tie správne formy nájde v e l m i jednoduchým spôsobom – zžitím s o s l o v e n ý m (jednotlivcom a l e b o prostredím), t e d a inkultúraciou. Nakoniec sme sa zhodli, že

nezanedbatelná vec je spoliehať sa na Sv. Ducha (nie na vlastné sily). Sv. Duch rád zareaguje na našu ochotu. On je zárukou našej kreativity pri hľadaní a uskutočňovaní nových a nových foriem evanjelizácie.

Ťažko sa dá všetko vyjadriť párietami, ale musím úprimne povedať, že bolo cítiť, že toto stretnutie bolo pripravované na modlitbách.

Jaro: Evanjelizácia v dnešnom svete zohráva veľkú úlohu. Dnes, keď tento svet je svetom modernej doby, rozvíja sa veda a technika, aj komunikácia medzi ľuďmi naberá väčší rozmer ako v minulosti. Práve tu je potrebné evanjelizovať, aby sme nezišli z tej priamej cesty, po ktorej nás viedol Ježiš Kristus.

Práca v 4. skupine bola zameraná na „Evanjelizáciu v evanjeliách“. Keď sme

začínali stretnúť mal som trochu obavy, aké to bude – aká bude atmosféra. Hned' po prvom stretnutí všetko zo mňa opadlo – všetok strach. Po bližšom zoznámení sa medzi nami rozvinula debata o misiach. Každý rozprával o priebehu misií u seba doma. V závere sme museli skonštatovať, že v Čechách a na Morave misie naberajú masovejší ráz, ale na Slovensku sa misionári orientujú len na územie, na ktoré prišli – dedina, mesto. Postupne sme sa dopracovali

aj k samotnému Božiemu slovu a rozoberali sme jednotlivé podobenstvá z evanjelií so zameraním na e v a n j e l i i z á c i u . Rozprávali sme sa ako Ježiš v niektorých častiach napomína svojich učeníkov, farizejov, či ľudí, ktorí za ním chodili. Nekarhá

ich len slovami, ale aj skutkami. A to je potrebné aj v dnešnom svete. Na evanjelizáciu dnešného sveta nestačia len slová, ale sú potrebné aj skutky. Ježiš pri týchto podobenstvách je ľudský, nie je výbušný ani sebecký. Taký máme byť aj my, ak chceme správne evanjelizovať. Ježiš sa stal človekom, aby nám ukázal slávu svojho Otca. Preto aj my sa pripodobníme Jemu a ohlasujeme Slovo večného života, Slovo pravdy podľa slov sv. Evanjelistu: „Chodťte do celého sveta...“

Laco: Naša skupinka sa zaoberala Evanjelizáciou mládeže. Bola to veľmi cenná skúsenosť, aj keď na začiatku som si prácu v tejto skupinke nevedel veľmi predstaviť. Zarazili ma až priepastné rozdiely medzi vierou slovenskej a vierou českej mládeže. V spolupráci so Svätým Duchom sa nám však

túto priepasť podarilo preklenúť a jedni od druhých sme sa začali učiť. My, Slováci, ako skutočne evanjelizovať v „prázdnom“ prostredí bez Boha a Česi ako pracovať s mladými ľuďmi, ktorí už o Bohu niečo počuli a chcú ho hľadať a nasledovať. Jedným zo záverov, ku ktorým sme došli je,

že evanjelizácia je potrebná nielen v Čechách, ale aj u nás na Slovensku. Nestačí uspokojiť sa s babbami v Cerkvi a s relatívne vysokými štatistikami o počte kresťanov na Slovensku. Mladí nehľadajú tradičnosť, ale život, ktorý pritahuje, napĺňa a láka. Život, ktorý dáva len živý Ježiš Kristus. Snažme sa im Ho dávať a ukazovať na Noho. Lebo ak to nebudeme robiť, tak o chvíľu už tie štatistiky nebudú vyzerat' tak priaznivo.

Jednu vec musím ešte povedať. Bol som veľmi oslovený prednáškami a aktivitami, no hlavne tým, že som cítil modlitby, na ktorých bolo toto stretnutie robené. Vďaka bratom z Velehradu som sa nanovo zapálil pre Krista a pre evanjelizáciu.

Myslím, že každý, kto si zažil toto stretnutie na Velehrade, nemôže ľutovať. Zažili sme toho veľa a na mnohé veci budeme určite spomínať ešte veľmi, veľmi dlho. No, nedá mi, aby som na tomto mieste nepodľakoval Bohu za to, že sme toto všetko mohli prežiť a olomouckým bohoslovcom, že sa nechali viest' Božím Duchom a pripravili taký bohatý a nádherný program.

*Juraj, Fero,
Jaro a Laco*

„Budťe svedkami! Svedkami nádeje, ktorá má svoje korene v Bohu. Svedkami neviditeľného sveta sekularizovanej spoločnosti, ktorá príliš často vylučuje každý nadprirodzený rozmer.“

Ján Pavol II.

Stalo sa to pred rokom – naše prvé seminárne duchovné cvičenia na Bystrej. Mohol som tu zažiť dotyk živého Boha – Boha, ktorý nekonečne miluje a nekonečne odpúšťa. Zažil som tu spoved', v ktorej som mohol zakúsiť veľkú Božiu dobrotu. Po tejto spovedi som si do zošita napísal:

Dnes mi dal Ježiš milosť zažiť kúsok toho, o čom nám o. Maxim rozprával – Raj, miesto pokojné, tiché, zaliate slnkom, plné lúk a stromov šumiacich vo vánku, v ktorom sa prechádza Adam a Boh – jeho Láska, jeho Pokoj, jeho Stvoriteľ. Nič mu nechýba. Je šťastný, lebo Pôvodca šťastia je s ním. Počúva ho, usmieva sa naň, hľadí naň a jeho pohľad preniká až do hĺbky srdca. Adam si ustatý cestou sadá v tôni stromov na lavičku – aj so svojím Priateľom. Lúče slnka preblyskujú cez koruny stromov. No prišiel prvý pád. Boh volal po Adamovom hriechu: „KDE SI?“ No Adam sa skrýval. Boh ho čakal, chcel mu odpustiť, chcel mu povedať, že to nevadí, nech sa nebojí, že ho stále miluje. Jedno miesto na lavičke však zostalo prázdne...

A tu, na Bystrej, je slnečné počasie, modrá obloha, vánok sa hraje s konármami stromov a kdesi pod

ODPUSTIL AJ TEBE...

nimi je lavička, na ktorej sedí kňaz. Miesto vedľa neho je prázdne. Videl som v kňazovi môjho nebeského Ocka, ktorý čakal na stretnutie, túžil sa porozprávať, túžil mi povedať: „ODPÚŠŤAM TI, neodsudzujem ťa, podľme ďalej!“

Miesto na lavičke je už obsadené – som s Ním, vravím Mu, čo nikomu nevravím, hovorím mu o svojom strachu, o mojej biede... Chcem byť potrestaný, no On s láskou pozrie do mojich očí a jemne povie: „ODPÚŠŤAM TI a na tvoj hriech si už viac nespomeniem.“

Odpustil mi. Teraz sa znova môžeme spolu prechádzat', znova môžem cítiť Jeho blízkosť a mať istotu, že na všetko dobré a zlé, čo

ma v živote stretne nebudem sám, ale n a všetko budeme dva ja: Ja a môj Boh.

„Na krátku chvíľu som ťa opustil a veľkým zlútovaním si ťa pritiahnem.

V návale hnevú som schoval svoju tvár nakrátko pred tebou,
večným zamilovaním som sa nad tebou zlútoval, hovorí tvoj vykupiteľ, Pán.“

(Iz 54, 7-8)

Slavo III. ročník

„Evanjelizovať znamená, že vo svojom srdci máte Ježiša a potom ho prinášate do srdca iných ľudí.“

Matka Terézia

Ako to vyzerá na pastoračnom ročníku

Ako to vyzerá na pastoračnom ročníku

Marek KAL'ATA – pastoračný ročník: farnosť Bardejov

1. Je podľa teba myšlienka pastoračného ročníka dobrá? Ak áno, tak prečo? Ak nie, prečo?

Podľa rozhovorov s ostatnými bratmi si myslím, že veľmi záleží na tom, na aké miesto sa bohoslovec dostane, alebo akú vec budú robiť. Napr. mne veľmi vyhovuje, že som na farnosti a vidím systém akým farnosť funguje, ale veľa záleží aj od kňaza, ktorý má ma na starosti. Myslím si, že je veľkým prínosom byť pri takom kňazovi, pri ktorom sa dá veľa veci podchytíť. Ale zasa na druhej strane, keď sa niekto dostane na také miesto, kde veľmi ani neprichádza do styku s ľuďmi..., tak to by bolo na zváženie. No ja myslím, že tam, kde som ja, tak to je vcelku dobré.

2. Aké sú klady a zápory miesta, kde pôsobíš? Čo sa Ti páči a čo nepáči?

Vcelku sa mi všetko páči. Som na dobrom mieste. Vyhovuje mi to.

3. Aký veselý zážitok si už zažil?

Zväčša sú to také drobnosti, každodenné veci, ktoré zažívam, či už v práci s deťmi alebo na fare.

4. Aký prínos to má pre tvoj duchovný život? Ako Ťa obohacuje?

Sú veci, ktoré aj počas jednotlivých dní vnímam ako prínosy. Väčšinou je to väšak individuálne a závisí to od toho, aká je situácia, a s akými som ľuďmi. Ale každý kto sa snaží z pastoračného ročníka niečo získať, tak tam určite niečo nájde. Určite každý sa môže obohatiť.

5. Čo je podľa teba evanjelizácia a ako sa Ti ju darí realizovať počas pastoračného ročníka?

Podľa mňa je to poukázanie na to, že s Bohom sa oplatí žiť, a že jedine s Bohom je správna cesta v živote. Je to tiež snaha privádzať ľudí k Bohu, aby ho spoznávali, aby prichádzali k Nemu čoraz bližšie a bližšie. Ja osobne mám najbližší kontakt k mladým, s ktorými pripravujeme stretnutia pre deti no a potom už konkrétnie aj k deťom. Práca s deťmi je teda možno také moje pole evanjelizácie.

Ján ČIŽMÁR – pastoračný ročník: Nemocnica v Sobranciach

1. Je podľa teba myšlienka pastoračného ročníka dobrá? Ak áno, tak prečo? Ak nie, prečo?

Nekomentujem. („Ta jste sja zmohli!“ - pozn. redakcie)

2. Aké sú klady a zápory miesta, kde pôsobíš? Čo sa Ti páči a čo nepáči?

Všetko má svoje klady a zápory. Na mieste, kde pôsobím je veľa vecí, ktoré mi páčia, ale sú tam aj veci, ktoré majú „zádrhel“. V podstate to beriem tak, ako to je. Mám to tam rád.

3. Aký veselý zážitok si už zažil?

V nemocnici mám dosť zážitkov, ale na žiadny konkrétny si teraz neviem spomenúť.

4. Aký prínos to má pre tvoj duchovný život? Ako Ťa obohacuje?

Veľmi ma to obohacuje, lebo mám tam oveľa väčšiu voľnosť než v seminári, t.z., že si robím program sám, čo mi veľmi pomáha. Chcel by som vyzdvihnúť to, že si môžem sám rozplánovať kedy sa budem modliť, kedy si budem čítať Božie Slovo a pod. Nie je to všetko odtiaľ-potiaľ ako v seminári.

5. Čo je podľa teba evanjelizácia a ako sa Ti ju darí realizovať počas pastoračného ročníka?

Evanjelizácia je ohlasovanie Božieho Slova životom. Som tam zatiaľ iba mesiac a nemôžem hovoriť o tom, ako sa mi ju darí realizovať, lebo ju len „rozbieham“.

Daniel ČERNÝ – pastoračný ročník: farnosť Košice – Čaharovce

1. Je podľa teba myšlienka pastoračného ročníka dobrá? Ak áno, tak prečo? Ak nie, prečo?

Pre mňa to bola Božia vôlea.

2. Aké sú klady a zápory miesta, kde pôsobíš?

Čo sa Ti páči a čo nepáči?

Klady a zápory sú rovnaké v tom, že je to farnosť mladá, s novými a mladými ľuďmi a je to pastorácia našej Cirkvi 21. storočia.

3. Aký veselý zážitok si už zažil?

Jedným z veselých zážitkov bola hneď prvá liturgia po nástupe, 20. septembra, ktorú som musel sám odkantorovať a druhou, keď o. Pavol odišiel a bol som poverený mládežníckym stretkom, kde dovtedy im on hral na gitare. Keďže ja to neviem, tak som sa ich spýtal, či si nechcú zahrať nejakú hru. Po skončení stretnutia mi povedali, že to bolo najdivokejšie stretnutie aké kedy zažili.

4. Aký prínos to má pre tvoj duchovný život? Ako Ťa obohacuje?

Som odkázaný sám na seba, ale verím, že Boh je v tom so mnou a že to bude na moje budovanie. Čas ukáže prínos toho pre mňa.

5. Čo je podľa teba evanjelizácia a ako sa Ti ju darí realizovať počas pastoračného ročníka?

Evanjelizácia je o tom, aby sme vydávali svedectvo, že žijeme to, komu veríme. Pre mňa to je, aby som každý deň dokázal ľuďom ukázať Krista v reálnom živote.

Pavol HOMZA – pastoračný ročník: Inštitút Krista Veľkňaza, Žakovce

1. Je podľa teba myšlienka pastoračného ročníka dobrá? Ak áno, tak prečo? Ak nie, prečo?

Prvotná myšlienka pastoračného ročníka je veľmi dobrá, ale je veľmi zle realizovaná. Myslím teraz hlavne na to, že všetky miesta, kde sme na pastoračnom ročníku, sú miestami s veľmi špecifickou a špecializovanou pastoráciou a nie každý sa hodí na takúto pastoráciu a nie každý je povolaný do takejto pastorácie. Veľmi negatívne hodnotím to, že sme nemali možnosť výberu. Nie každý je schopný ísť pracovať do hospicu, nie každý je schopný stavať domy v Žakovciach.

2. Aké sú klady a zápory miesta, kde pôsobíš? Čo sa Ti páči a čo nepáči?

Záporne vnímam, možno to, že je to latinské prostredie, v latinskom obrade, s latinskou spiritualitou, na čo ja nie som príliš zvyknutý. No a klady? Záleží od individuality každého človeka, či tam chce vidieť nejaké klady, alebo či sa tam chce niečo naučiť. Ak chce, tak je to výborná možnosť ako sa v prvom rade naučiť neodsúdiť v prvej sekunde človeka bez ohľadu na to ako vyzerá, bez ohľadu na to ako sa správa - naučiť sa nepovýšiť seba nad iných.

3. Aký veselý zážitok si už zažil?

Neviem,... neviem,... myslím, že veselý zážitok povie Janko Zubko. On hovorí potom za náš inštitút, ako zostal visieť na tom „šalungu“ – to je veľmi smiešne.

4. Aký prínos to má pre tvoj duchovný život? Ako Ťa obohacuje?

Sčasti som to vlastne už povedal v tom, aké to má klady. V Žakovciach som sa naučil mať iný - zdravší pohľad na to, čo je to spoločenstvo. Lebo práve tu v seminári, neviem, či vo všetkých seminároch, ale v našom to tak vnímam, máme často veľmi nesprávny pohľad na to, čo to je spoločenstvo. Väčšinou si ho predstavujeme ako nejakú ideálnu skupinu ľudí, ktorú spájajú rovnaké záujmy,

všetci sme tam kamaráti,... a to je spoločenstvo. A ak náhodou mi tam niekto „nepasuje“, ak má iné názory, inak sa správa, nie je podľa mojich predstáv,... tak my už spoločenstvo nie sme a hľadáme si iné spoločenstvá. Otec Kuffa v Žakovciach veľmi často hovorí: „Sme také spoločenstvo, aké sme, ale SME spoločenstvo! Sme rodina taká, aká sme, ale SME rodina!“ Myslím si, že keby on sám neveril tomu, že všetkých tých ľudí - od bývalých väzňov, alkoholikov, tých, čo odišli z Detského domova – tam povolal Boh, tak by to ani nerobil, ani by to tam dlho nevydržalo. Takýto pohľad by sme mohli mať aj my v seminári. Aj keď sa mi môj brat možno nepáči, aj keď mám s ním možno nenormálny problém, tak to ešte neznamená, že nie sme jedno spoločenstvo, to ešte neznamená, že nemáme byť tu, kde nás povolal Boh.

5. Čo je podľa teba evanjelizácia a ako sa Ti ju darí realizovať počas pastoračného ročníka?

Podľa môjho názoru evanjelizácia je ukázanie niekomu inému, že Boh ho miluje. A to sa dá urobiť len tak, že ja ho budem milovať, s tým, že poukážem na to, že tak ako ja teba milujem, aj teba tak miluje Boh. Myslím si, že evanjelizácia a láska sú synonymá.

Martin LABAN – pastoračný ročník: Inštitút Krista Veľkňaza, Žakovce

1. Je podľa teba myšlienka pastoračného ročníka dobrá? Ak áno, tak prečo? Ak nie, prečo?

Áno, podľa mňa je myšlienka pastoračného ročníka veľmi dobrá, lebo pripraví bohoslovcov na reálny život, s ktorým sa v reálnej pastorácii určite stretnú.

2. Aké sú klady a zápory miesta, kde pôsobíš? Čo sa Ti páči a čo nepáči?
Inštitút Krista Veľkňaza v Žakovciach na jednej strane pomáha bezdomovcom, alkoholikom a bývalým väzňom zapojiť sa do života, ale na druhej strane je akýmsi inkubátorom, z ktorého ľudia veľmi pomaly odchádzajú. A práve to nie je dobre, lebo Inštitút ich naučí žiť v Inštitúte a nie vonku.

3. Aký veselý zážitok si už zažil?

Máme jedného telesne postihnutého pacienta, s ktorým raz bolo treba íť na ultrazvuk. Vyskytol sa tam však problém. Doktor ho prezrel a zistil, že ani jeden z orgánov nemá na správnom mieste. Čiže nedokázal posúdiť, či tie orgány má posunuté alebo nie. Doslova natoľko je pokrútený, že nie je možné nič zistiť.

4. Aký prínos to má pre tvoj duchovný život? Ako Ťa obohacuje?
Myslím, že keď dôjdem do pastorácie so skúsenosťou pastoračného ročníka určite budem vedieť ako pracovať s ľuďmi vonku, budem mať možno aj lepší

pohľad na to, ako žijú bezdomovci, alkoholici...

5. Čo je podľa teba evanjelizácia a ako sa Ti ju darí realizovať počas pastoračného ročníka?

Odpoviem na druhú časť otázky. Realizácia evanjelizácie u mňa spočíva najmä v tom, že ošetrovateľov, s ktorými pracujem, sa snažím v spolupráci s pánom kaplánom pripraviť na krst.

Matej FEČKO – pastoračný ročník: Dom opatrovateľskej služby sv. Kozmu a Damiána – „hospic“

1. Je podľa teba myšlienka pastoračného ročníka dobrá? Ak áno, tak prečo? Ak nie, prečo?

Myslím, že je to dobrá myšlienka, keď je dobre realizovaná a ak má všetko, čo má mať. Prečo? Myslím, že človek spozná nových ľudí a je to aj nová skúsenosť pre človeka.

2. Aké sú klady a zápory miesta, kde pôsobíš? Čo sa Ti páči a čo nepáči?

Veľmi som sa touto myšlienou ani nezaoberal. Bol som spokojný, že som tam – v „hospici“. Viem, že sa mi tam páči kolektív.

3. Aký veselý zážitok si už zažil?

Ja si veľmi vo svojom živote nezakladám na zážitkoch. Viem, že zatiaľ je to tam dosť veselé.

4. Aký prínos to má pre tvoj duchovný život? Ako Ťa obohacuje?

Myslím, že tak ako v každom živote, na mieste, kde človek žije, tam ho Boh dokáže obohacovať. Aj mňa obohacuje. Vidím sa v iných situáciách, ako v nich reagujem a modlím sa, aby Boh menil moje srdce. Myslím, že to aj robí.

5. Čo je podľa teba evanjelizácia a ako sa Ti ju darí realizovať počas pastoračného ročníka?

V dnešnej dobe už nestačí evanjelizovať slovom, ale životom. Modlím sa, aby Boh uskutočňoval to svoje Slovo – Evanjelium v mojom živote.

Peter FECKO – pastoračný ročník: Dom opatrovateľskej služby sv. Kozmu a Damiána – „hospic“

1. Je podľa teba myšlienka pastoračného ročníka dobrá? Ak áno, tak prečo? Ak nie, prečo?

Podľa mňa je myšlienka pastoračného ročníka dobrá, ale je veľmi potrebné, aby adeptom bola udelená možnosť výberu miesta pôsobiska. Nedá mi, aby som nepripomenal slová, ktoré vyslovil môj spolubrat a s ktorého názorom sa stotožňujem: „Tento prvý pastoračný ročník bol 'šitý horúcou ihlou'“.

2. Aké sú klady a zápory miesta, kde pôsobíš? Čo sa Ti páči a čo nepáči?

Pôsobím v dome sv. Kozmu a Damiána v Prešove ako ošetrovateľ, kde sú umiestnení ľudia, ktorí potrebujú neustálu zdravotnú opateru. Veľmi obdivujem personál zdravotných sestier, ktoré s veľkou láskou a starostlivosťou pristupujú k týmto ľuďom odkázaným na ich pomoc. Teda toto považujem za veľký prínos a základ, aby takýto dom mohol slúžiť ľuďom. Zápor? Pre mňa je záporom asi len to, že sa tu často varia halušky, ktoré neobľubujem.

3. Aký veselý zážitok si už zažil?

Veselých zážitkov je veľa. Ved' viete?! Hovorí sa, že starí ľudia sú ako malé deti a je to pravda. Človek sa najviac nasmeje na vylomeninách, ktoré urobia deti. Vylomeniny starých ľudí sú podobné, ale ľahšie sa o nich hovorí.

4. Aký prínos to má pre tvoj duchovný život? Ako Ťa obohacuje?

Na mojom pracovisku sú ľudia senilní a často aj ľahko chorí, pripútaní na lôžko. Vidím život taký, aký v skutočnosti je. Nikto sa na nič nehrá, nepretvaruje sa. My, „schopný života“, to máme často vo zvyku, takže títo ľudia sú pre mňa výkričníkom, aby som si uvedomoval aká je pravda o mne a o ľudskom živote. Ten, nie je v prvom rade v mojich rukách, ale je závislý na Bohu a na pomoci druhých.

5. Čo je podľa teba evanjelizácia a ako sa Ti ju darí realizovať počas pastoračného ročníka?

„Evanjelizácia“ alebo „evanjelizovať“ je od slova „evangelium“ a znamená „radostnú zvest“. Znamená to prinášať ľuďom radosť z toho, že sú milovaní Bohom, ktorý vie o našich problémoch a nie sú mu ľahostajné. „Problém“ ľudí, ku ktorým som bol poslaný je to, že už nie sú schopní sami sa o seba postarať. Teda mojím evanjeliom pre nich je pomáhať im v ich potrebách.

Ján ZUBKO – pastoračný ročník: Inštitút Krista Veľkňaza, Žakovce

1. Je podľa teba myšlienka pastoračného ročníka dobrá? Ak áno, tak prečo? Ak nie, prečo?

Myšlienku pastoračného ročníka považujem za dobrú, lebo nám dáva možnosť vidieť svet aj inak ako spoza seminárskeho okna, alebo z prešovskej ulice počas vychádzky. Tiež dáva možnosť overiť si, či sme schopní nájsť si čas pre Boha aj vtedy, keď necítime na sebe prefektov pohľad a nemáme to v oficiálnom rozpise. Osobne by som však bol radšej, keby bol až po skončení štúdia a keby si každý mohol vybrať, kde ten rok strávi.

2. Aké sú klady a záporu miesta, kde pôsobíš? Čo sa Ti páči a čo nepáči?

Pastoračný ročník trávim v Inštitúte Krista Veľkňaza v Žakovciach u o. Mariána Kuffu. Ako pozitívne vnímam to, že prostredie, v ktorom sa denne pohybujem

mení môj pohľad na bezdomovcov, alkoholikov a ľudí podobných. Priznám sa, že predtým som ich dosť odsudzoval, ale pri každodennej práci s nimi si získavajú moje sympatie. Zistujem, že niektorí z nich prakticky nemôžu za to, že sa ocitli v tejto situácii. Udivuje ma to, že sú ochotní pomáhať iným ľuďom a nečakajú, že niekto bude stále pomáhať im. Trošku negatívne vnímam fakt, že sme v latinskom prostredí, na ktorého spiritualitu nie som zvyknutý, ale v konečnom dôsledku určite nebude na škodu spoznať aj západný obrad a spiritualitu.

3. Aký veselý zážitok si už zažil?

V Žákovciach sa smejeme často, niekedy aj trochu neisto; napríklad ak sa vysoký mládenec držiaci v ruke motorovú pílu tajomne opýta: „Videl si film Texaský masaker motorovou pílovou?“

4. Aký prínos to má pre tvoj duchovný život? Ako Ťa obohacuje?

Ako prínos pre svoj duchovný život vnímam výzvu sám si nájsť čas pre Boha a tiež svedčiť o Ņom nie iba slovami, lebo tí ľudia počujú o Bohu naozaj dosť, ale hlavne životom a láskou.

5. Čo je podľa teba evanjelizácia a ako sa Ti ju darí realizovať počas pastoračného ročníka?

Najúčinnejšou evanjelizáciou je podľa mňa žité evanjelium. Rozprávanie má súčasť tiež svoju hodnotu, ale menšiu účinnosť. Ohlasovanie musí byť vždy podopreté Božou mocou. Pre ľudí v Žákovciach je často nepochopiteľné, prečo sme sa rozhodli dať život Bohu a pýtajú sa. V tom momente môžeme začať svedčiť o Bohu – evanjelizovať.

Za rozhovor veľmi pekne ďakuje Laco, 5. ročník

Prechádzkami po uliciach tohto sveta,
cítiť a vidieť, že niečo tu chýba.
Možno nám chýba zmysel života,
konečná metá.
„Prečo?“ Pýtam sa aj ja sám seba.

Ved' Boh nám dal radostnú zvest.
Poslal nám Vykupiteľa Ježiša Krista.
Toto by sa malo celým svetom niesť,
ved' spása v ňom je úplne istá.

Kto nám môže dať viac istoty do nášho
života?
Nielen to, ale aj lásku, porozumenie,
Jeho múdrost.
Nepoznám nikoho slávnejšieho ako On,
večná Dobrota,

počúvanie Jeho slov ponúka človekovi
radosť.

Nie každý má možnosť poznáť Jeho
slová,
my sme povolení ohlasovať túto zvest
iným.
Nikdy sa On pred nami neschová,
vždy je so mnou, ak verím, že nie je to
tak s nikým.

Neklame a nikdy nás neopustí,
je to krásne, že existuje niekto taký.
Zvestujeme Jeho slová bud'me si nimi
istí,
chce svet zmeniť a spasť, to všetko
vychádza z Božej lásky.

pm

LAICI V AKCII

Ked' človek začuje slovo evanjelizácia, väčšinou si predstaví misijnú činnosť kdesi na druhom konci sveta alebo činnosť o. Redemptoristov, príp. Koncert nejakej kresťanskej skupiny, ktorá sa snaží prilákať (osloviť) čo najviac „záujemcov“ o vieri. Napadnú nás samé všeobecné veci a nič konkrétnie. Prečo? Lebo nepociťujeme potrebu nijakej evanjelizácie ľudí okolo nás, keďže, chvála Pánovi, je tu ešte dosť kresťanov - či už „papierových alebo „živých“.

Skôr ako ma Pán povolal do seminára, doprial mi (alebo chcel vidieť, či pri Ņom vydržím i v tăžkých bojoch???) študovať rok a pol v najateistickejšej krajinе v Strednej Európe. U našich západných susedov je to s katolicizmom biedne. Morava sa ako tak drží..., ale ja som študoval v Prahe, o ktorej sa to dá povedať iba s riadne hrubými a zarosenými ružovými okuliarmi. Nechcem vás strašiť historkami z internátu a ulíc, ale skôr ukázať malé snažiace sa skupinky ľudí. Áno, reč je o miestnych kresťanoch.

Hned' pri ubytovávaní ma prekvapil balíček (ktorý

dostával každý prvák), kde bolo pero s citátom zo svätého Písma, zoznam blízkych kostolov v Prahe, s presným časom slúžení sv. Omší, popis cesty k nim a pozvánka na stretnutie organizované miestnym kresťanským združením menom ALEF. Boli (a sú) to fajn zohratí ľudia svätého zmysľania, na ktorých ma prekvapilo to, že nerobili rozdiely medzi katolíkmi, protestantmi a ani otvorený ateista nebol pre nich žiadny problém. „Si kresťan? Tak pod' medzi nás! Nie si? Pod' sa čosi dozvedieť o Bohu!“ Majú vlastnú www stránku, knižnicu a všetko, čo do dobrého spoločenstva patrí. Týždenne sme sa stretávali na tématických stretkách, väčšinou na izbe animátora, príp. kde sa podarilo. Boli asi štyri v rovnakom čase. Spoznal som aj iné stretká a všetky boli plné ľudí horiacich pre Ježiša. Nestretol som nijakého vlažného člena. Každý stihol okrem povinností robiť ešte kopec roboty pre Cirkev. Adoptovali si deti z Afriky (tak na diaľku, prispievajú na ich vzdelanie, výchovu) a organizovali rôzne akcie. Jednoducho, ked' ste videli na

ulici kresťana, nemuseli ste ho poznať, aby ste ho rozoznali. Na prvý pohľad bolo vidieť, kto žije duchovný život. Ostatní (ateisti) vyzerali rozlietaní, namosúrení,... Mne títo ľudia pripomínali prvých kresťanov. Milovali sa navzájom, delili sa o duchovné i pozemské statky a v nedelu chodili spoločne na sv. omšu vysmiatí od ucha k uchu.

Čo bolo na nich ešte zvláštne? Nikdy sa za svoju vieru nehanbili. Boli ochotní robiť tzv. á á kurzy (elementárne kurzy kresťanstva). Tým prekvapili i mňa. Pozývali si ateistov a hovorili s nimi o Bohu. I môj spolubývajúci využíval moju prítomnosť na vyjasnenie si nejakých otázok a po pol roku sa k nám pripojil (predtým bol tiež otvorený všetkému, no, keď som napr. doniesol svätenú vodu, tak len zakričal, že ak sa ho dotkne, budeme ju musieť ist' znova vysvätiť. A v nedelu okolo obeda, keď som došiel z liturgie, otvoril oči, nazval ma bláznom a spal ďalej). Žiaľ, neviem či, to pohlo s jeho životom.

Ľudia v Prahe hľadajú a čakajú, čo im kto ponúkne. Preto často padnú do nejakých siekt. Kresťania sú tí, čo sa dávajú na ľažkú cestu, aby im zvestovali evanjelium. Prečo je to ľažké? Lebo ako vysvetliš ľuďom, ktorí sú pohansky

vychovaní a nikdy o Ježišovi nepočuli, že On je tu pre nich a chce ich spasit? Vela sa ich vzbúri a hned' odíde. Napriek tomu vedú tito živí kresťania s nimi nenásilné dialógy (hovoria len, keď sa niečo pýtajú). Ak by povedali **musíš, nemôžeš** alebo niečo podobné, len ľažko by tých ľudí niekedy ešte uvideli. Aj napriek tomu sa do toho dávajú. Neviem, či by som ja mal k tomu odvahu. Podľa mňa je to jeden z prekrásnych príkladov evanjelizácie, ktorý sa nám ponúka. Takéto veci sa dejú i teraz približne do tisíc kilometrov od nás. Ako impomôcť? Prosím za nich o modlitbu. Veľmi potrebujú kráčať s Pánom, ak chcú niekoho osloviť. Tam, kde žijú, je to ozaj veľmi ľažké.

Ďakujem Bohu za katolícke Slovensko. My teoreticky nemáme problémy. Tam je 50 % farských úradov prázdnych. No, napriek tomu sú tam živí laici. Až pri nich som pocítil, čo je byť kresťanom a dal som svoje definitívne „ÁNO“ Bohu. Dost mi preto chýbajú. Ved' kedy ste i vy naposledy dostali email s textom: „DÁME RUŽENEC?“

Kamil, 1. ročník

„Či nie je moje slovo ako oheň – hovorí Pán, a ako kladivo, ktoré drví skalu?“

Jer 23,29

Výlet na Šarišský hrad

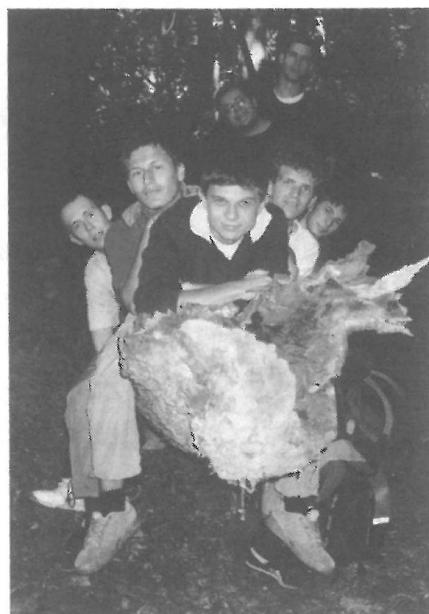

Začiatkom septembra, konkrétnie 8. septembra, sa v seminári začala pohybovať akási podivuhodná skupinka nových tvári. Boli sme to my – prváci!

Novovytvorená skupina 11 seminaristov I. ročníka sa vybraťa v krásny sobotný deň na spoločný výlet so svojimi magistrami, bratmi piatakmi, na Šarišský hrad. Partia vytvorená z nových ľudí z rôznych kútov východného Slovenska sa dala ihneď po východe zo seminára do skvelej nálady. Po presunutí sa autobusom pod hrad na nás čakala neľahká úloha – vystúpiť na hrad. Niektorí sme ihneď prejavili svoje pocity nadšenia, ale iní zasa pocity

lenivosti. Ani sme si neuvedomovali ako nám cesta rýchlo ubiehala. Vedľa smiech je dobrým spoločníkom! Na hrade sme si vybrali miesto na opekačku a pokúsili sa založiť oheň – ono sa to aj podarilo. Predsa sme len zruční :). Po chvíľke dymenia z každej strany sme konečne okúsili páľavu ohňa na našich tvárich. Odmenou

príjemnejšia činnosť – fotenie sa. Našli sme skvelé miesta, na ktorých sme sa vypínali ako hrdinovia. Niektorí mali strach z výstupu na jedno „vyššie miesto“, ale prekonali ho a bolo super. Po obdivovaní krajiny sme zbalili svoje veci a dali sa na cestu domov. Tá nám ubehla ani nevieme ako. Dodnes veľmi radi spomíname na túto našu prvú spoločnú akciu a d'akujeme Pánu Bohu, že nám požehnal takýto čas. Nikdy by sme si neboli pomysleli, že partia ľudí, ktorá sa stretne možno po prvýkrát, môže tak skvele vytvoriť jedno krásne spoločenstvo bez ohľadu na klady a zápory každého z nás.

tohto nášho snaženia nám bola chuť špekáčikov. Ani pri výdatnom obede, ale hlavne po ňom nás v dobrej nálade držala melódia na perách. Spievali sme ľudovky, mládežnícke piesne. Po skvelom oddychu nasledovala ešte

Pető, 1. ročník

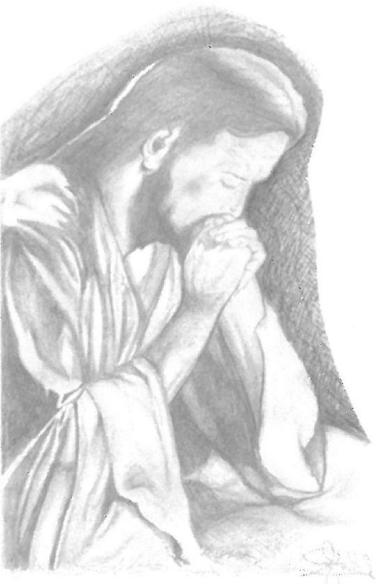
Byť živým evanjeliom v každej situácii života (Rim 15,1-13)

Možno si sa aj ty ocitol v situácii, keď si mohol vyznať svoju vieru pred ľuďmi. Už len pri takom kresťanskem pozdrave v meste, na sídlisku pri stretnutí sa s otcom duchovným, či prežehnaním sa pred krížom, cerkvou. Vo mne sa práve tu prejavuje prirodzená náklonnosť prispôsobiť sa neveriacim kamarátom (radšej sa pred cerkvou neprežehnám, o všetkom možnom budem rozprávať len nie o Ježišovi), šéfovi v práci, priateľke..., len preto aby ma prijali. Bojím sa odmietnutia. Ale určite mi dáte za pravdu čo už dávno vieme z hodín náboženstva, z rôznych homílií, že Boh nás povolal pre život v spoločenstve s Ním. Spomínam si na jednu situáciu z môjho života. Bol som asi ôsmak na základnej škole. Niektorí spolužiaci, kamaráti po čase vybadali, že rád by som sa stal kňazom. Ja som sa tým samozrejme netajil. Jedného dňa ako som išiel s kamarátmi a spolužiakmi domov zo školy, opýtali sa ma: „Stále chceš byť kňazom? Ved' kňazi sa musia veľa modliť a často tárajú.“ A nečakane začali si z mňa uťahovať. „Nehanbiš sa, ty farárik korunovaný!...“ Od toho času som mal o zábavu postarané. Po nejakom čase, ako puberták, som úplne zmenil názor na povolanie a keď som dostal pred otázku čím chcem byť – bol som ticho. Chcel som sa prispôsobiť spolužiakom v škole, rovesníkom, aby som mal miesto v partii v škole... lebo Ježiš je im nesympatický. A to je aj problém, ktorý víri nie jednému mladému, či starému človekovi hlavou. Brat, sestra je to problém mňa, teba, náš problém. Silou mocou, ak chcem vyniknúť v spoločnosti, či v partii a viem, že tu platí pravidlo, ak sa prispôsobím a o Ježišovi

budem mlčať, príjmu ma s otvorenou náručou.

Slovo Božie hovorí: „*My silnejší sme povinný znášať slabosti slabých a nehľadať záľubu sami v sebe.*“ (Rim 15,1) Čo mi chce povedať toto Slovo Božie? Čo mi hovorí do mojej situácie? Mňa osobne oslovilo asi takto: Prijat' situáciu, znášať človeka, ktorý mi ubližuje, robí na priek, strieľa si zo mňa, posmieva sa mi, posmieva sa z mojej viery, byť kresťanom, aj na tomto mieste v tejto, nie ľahkej situácii, a stať sa vzorom, evanjeliom, ohlasovateľom Božieho kráľovstva, lásky Božej, pre druhého človeka. Brat, sestra, Ježiš túži vstúpiť do tvojej situácie, do tvojich starostí, do tvojho a môjho kríža. Myslí na teba, má snahu ti pomôcť, znášať krivdu a túži byť prameňom živej vody pre teba, z ktorého môžeš čerpať. Brat, sestra, nebojme sa dať svoj kríž Bohu, či už vo svätej liturgii, vrúcnej modlitbe. Možno si povieš: „Dnešný svet je už raz taký!“, skús si to a potom niečo hovor! Povzbudením pre nás je náš biskup a mučeník Pavol, ktorý aj napriek vyhrážkam, tlakom, ktoré sa mu dostávali povedal Bohu svoje „áno“, „Nech sa stane vôlea tvoja Pane“. Bol nespravodlivo odsúdený, väznený vo veľmi ťažkých podmienkach. Bol tak isto postavený pred kríž, tak, ako častokrát som postavený ja i ty – brat, sestra. Mohol si vybrať. A Pavol si vybral Kristov kríž. Nechcel sa prispôsobiť duchu sveta. Nehľadal záľubu sám v sebe (čo mne pasuje, aby mi bolo perfektne), ale záľubu hľadal, v svojom majstrovi Ježišovi Kristovi. Nechal sa formovať Ježišom a nie spoločnosťou, ktorá ho chcela formovať. Pavol dokázal odovzdať svoj

život Bohu. Božie Slovo ťa chce dnes povzbudit'. Ved' ani Kristus nehľadal záľubu sám v sebe, ale ako je napísané: „*Padajú na mňa urázky tých, čo teba urážajú.*“ (Rim 15,3) Áno, brat, sestra biskup Pavol zažil, že v tejto službe, ako kresťan, aj ako biskup, nie je sám, ale je s ním Boh, ktorý ho sprevádza, a chce sprevádzať, cestou radosti a tiež cestou utrpenia. Okúsil pravdu totiž, že Božia dobrota radosť preváži všetku starosť, bolest, utrpenie, chorobu dokonca i radostí tohto sveta! Krížom biskupa Pavla bol nespravodlivý režim, väzenie, zaobchádzanie s ním. Čo je tvojím krížom brat, sestra? Čo je pre teba ľažkou a neriešiteľnou situáciou v tvojom živote? Je to tvoj manžel, ktorý chodí často opitý domou, ktorý nie je podľa tvojich predstáv? Sú to tvoji spolužiaci, či kamaráti ktorým láska nebeského Otca nič nevraví? Tvoj priateľ, ktorý o Bohu nechce ani počuť? Či tvoje nevďačné deti, alebo šef v práci, ktorý nie je spravodlivý? Priateľka, ktorá ťa nechala? Tvoja choroba, či tvoj hriech?... Brat, sestra je veľmi dôležité, aby som spoznal konkrétnie, čo je mojím krížom. Boh dovolil diablovi ma pokúšať, dopustil ľažké situácie v mojom živote, nie preto, aby ma zničil, znemožnil, ale aby vo mne, tebe sa mohol osláviť sám Ježiš, ktorý prijal kríž tak, ako sa oslávil cez nášho biskupa a mučeníka Pavla. Boh dopustil kríž, aby si bol posilnený svedčiť o láske Božej, lebo jedine cez kríž (ak ho prijmem) môžem prežiť skúsenosť, ktorú zažil Pavol a mohli by sme menovať veľa ďalších verných Kristovi. Aj v tvojom konkrétnom kríži, ktorý možno vieš

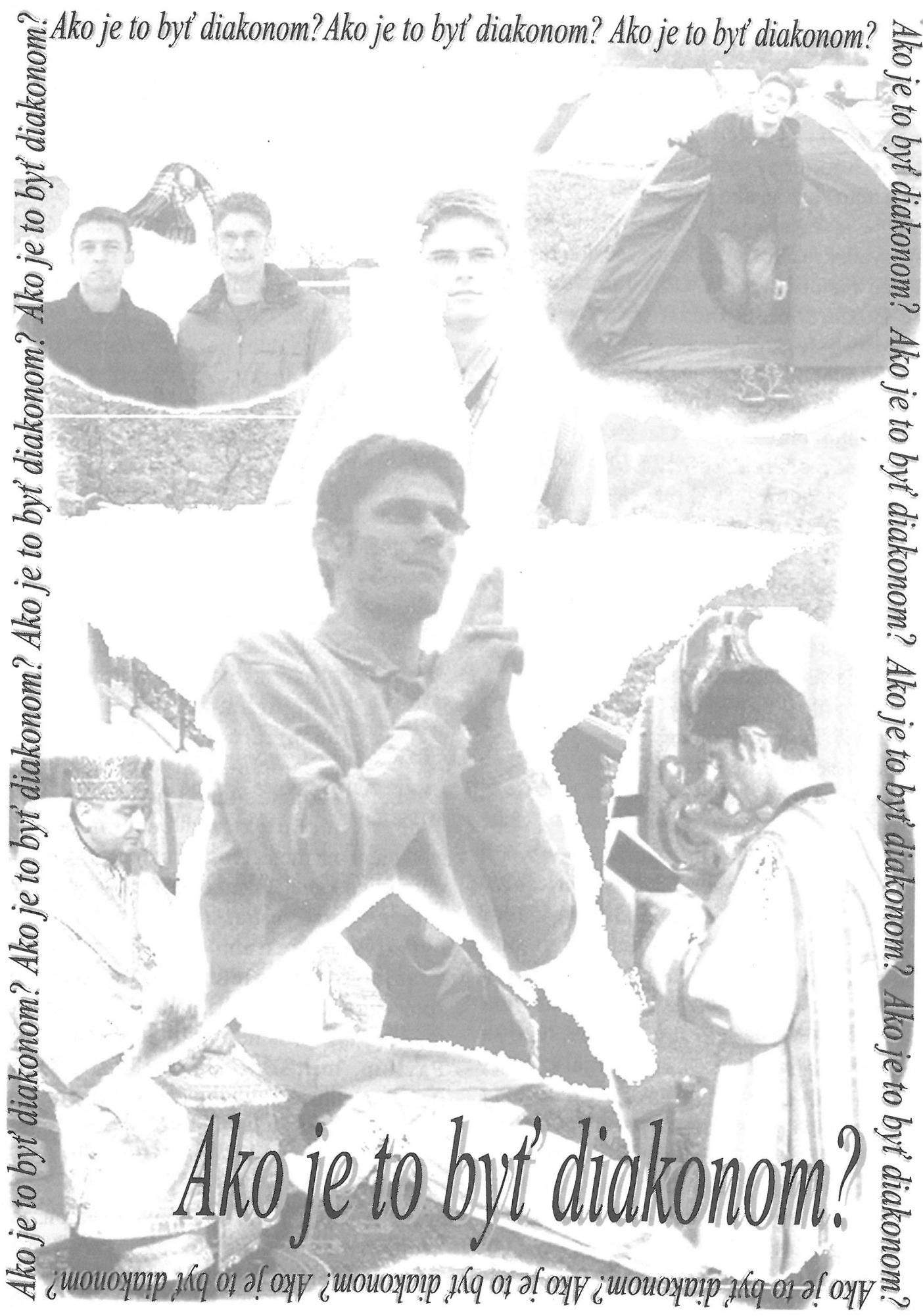

pomenovať, si povolaný, povolaná ohlasovať Boha svojím životom – tým, že prijmeš situáciu a budeš vzorom a príkladom pre svoje deti, ktoré nie sú podľa tvojich predstáv, manžela, ktorý nie je taký, aký by mal byť, partia ktorá o Bohu nerozpráva... hovoríť, svedčiť o Bohu o jeho láske cez kríž, ktorý si zažil a ak si nepocítil nič, hovoríť čo vieš z hodín náboženstva a pros Boha o skúsenosť s Ním.

Boh ťa dnes pozýva, nabrat' sily z prameňa jeho lásky, vytrvalosť v kríži, obratnosť pre Božie veci, ochotu pomáhať,

slúžiť, ohlasovať Slovo Božie bratom a sestrám, ktorý Boha nepoznajú, slúžiť druhým. Biskup Pavol sa napojil na tento prameň a mal z čoho čerpať. Nezabúdaj brat, sestra, ty nie si v situácii, v ktorej sa možno teraz nachádzaš sám, sama, ale je tu ktosi, kto ťa neskame a je milujúcim, aj napriek tvojej pochmúrnej minulosti. Je čakajúcim, kedy ho pustíš do svojich situácií života, aby on mohol konáť cezo mňa. Je čakajúcim na moje, tvoje áno: Nech sa stane vôľa tvoja Pane! Tak ako biskupi, kňazi tak, aj ja, ty – brat, sestra, sme pozvaní Bohom byť živými kresťanmi, ktorý sa snažia evanjelizovať, nielen vo farnosti, v spoločenstve, v seminári, ale aj v partii, ktorú máš. A tak prosme spolu s mučeníkom Pavlom, milostiplného Boha, by nám požehnal situáciu, v ktorej spoznáme to, čo spoznal nás biskup a mučeník Pavol, že na ceste života, vo svojej situácii nie som sám, ale čaká na mňa a chce mi byť oporou, sám Ježiš Kristus, a preto sa nebudem hanbiť za svoju vieru a budem Ho ohlasovať. Sláva Isusu Christu!

Miro, 5.ročník

Ako je to byť diakonom?

Ako je to byť diakonom? Ako je to byť diakonom? Ako je to byť diakonom?

1. Čo pre teba znamená služba diakona?

Je to pre mňa predovšetkým milosť, lebo tento dar som ničím nezaslúžil. Presne, ako som povedal vladikovi po vysviacke: „Ľahké veci v živote nestoja za nič.“, tak už teraz môžem svedčiť, že táto služba nie je naozaj ľahká. Ale je o to krajšia. V tejto

službe som veľmi šťastný.

2. Ako si prežíval diakonskú vysviacku?

Na tento moment v živote určite nezabudnem. Bola to pre mňa určitým spôsobom moja svadba. Zažíval som skutočne tú milosť, že si ma môj Ženich „berie“. Ked' som ležal na zemi a rozmýšľal o tom, či som hodný alebo nie, tak mi na myseľ prišla jedna jediná veta: „Stačí ti moja milosť.“

3. Ako si si predstavoval diakonskú prax pred vysviackou? Čím sa tvoje predstavy líšia a čím sa zhodujú už s tvojou terajšou (mesačnou) praxou?

Pred touto službou som mal veľkú bázeň, hlavne čo sa týka slúženia archijerejských liturgií, rôznych posviacok a podobne. Uvedomil som si však, že to nie sú najpodstatnejšie veci, aj keď sú potrebné a dôležité, ale je to hlavne o službe – službe modlitby za konkrétné farnosti, kňazov, vladuku, lebo modlitba je v živote jedna z najdôležitejších vecí.

Nikdy som si nemyslel, že budem tak dobre spávať, ako spávam teraz, keďže som po týchto akciách veľmi unavený. (*Veríme, že spiš len v noci a nie aj na prednáškach JJJ! - pozn. redakcie*)

4. Zažil si už nejakú konkrétnu situáciu, ktorá sa Ťa nejako zvlášť dotkla, príp. oslovia?

Raz v nedele sme sa s vladkom a celou asistenciou vybrali na slávnosť do Veľkého Lipníka. Cesty neboli v dobrom stave, lebo v noci nasnežilo veľmi veľa snehu. Auto nemalo ešte prezuté pneumatiky a tak sme si požičali auto zo seminára. Odchádzali

sme už s pol hodinovým meškaním. Hoci sme mali už zimné pneumatiky, no ja som sa aj tak bál do auta nastúpiť. Do Veľkého Lipníka je približne 90 km a my sme tam dorazili dokonca o 15 minút skôr, čo mi pri odchode pripadal nereálne. Šťastím bolo aj to, že sme dorazili zdraví, lebo

cesty boli naozaj veľmi zlé a poriadne sa šmýkalo. Vtedy som opäť pocítil, že Pán sa o svojich stará a posiela svojich anjelov, aby nás chránili – o to viac preto, lebo v Lipníku bol vtedy chrámový sviatok archanjela Michala.

Z rôznych zážitkov je to len jeden príklad. Každá akcia, na ktorej som bol, bola pre mňa svojim spôsobom zážitkom, cez ktoré mi Pán vždy niečo dôležité cez konkrétné situácie povedal.

5. Aké je podľa tvojho názoru miesto evanjelizácie v dnešnom svete a v seminári?

Dnešní ľudia túžia po niečom výnimočnom, po niečom, čo je v živote iné. Život s Pánom

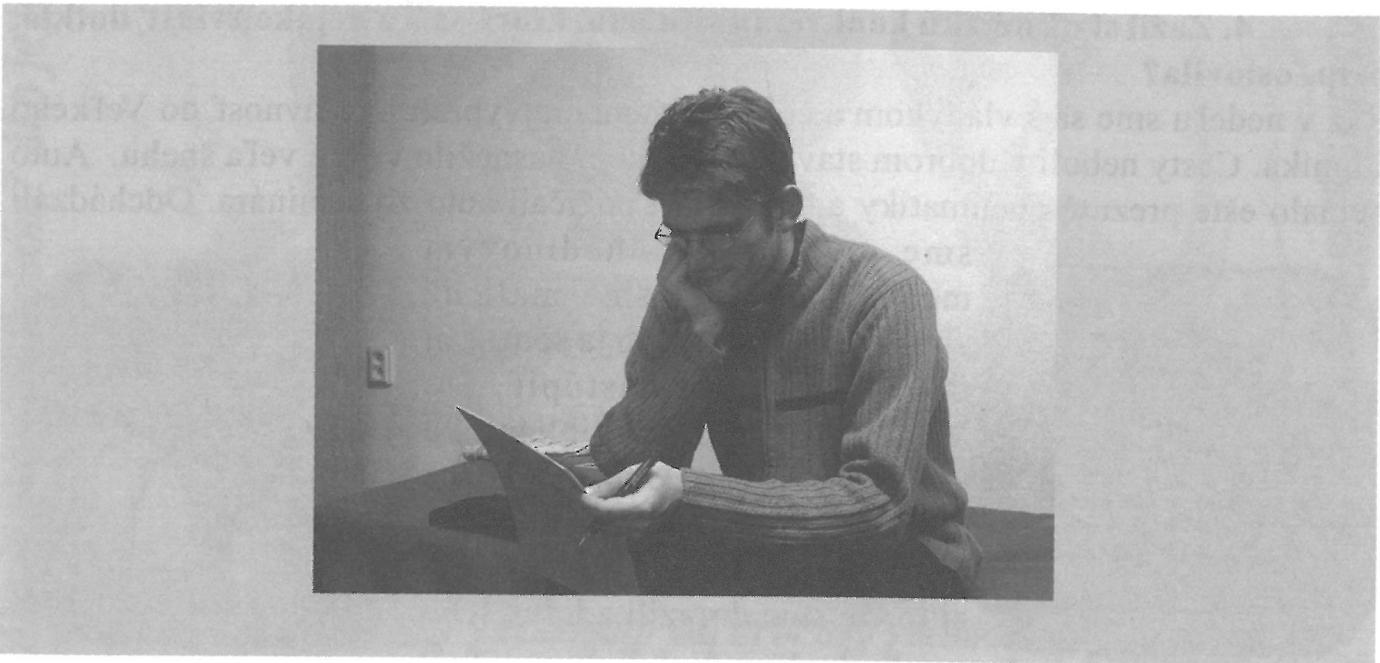
Ježišom je iný a ja im môžem tento iný život ukázať na svojom živote. Ľudia nechcú počuť pekné slová: „Boh Ťa miluje napriek tomu aký si!“. Oni chcú vidieť ako ma Boh miluje takého aký som. Na to, aby som mohol takto evanjelizovať, musím toto všetko zažiť – teda evanjelizovať svedectvom vlastného života.

6. Aký je tvoj oblúbený citát z Božieho Slova a prečo?

„Ale jedno robím: Zabúdam na to, čo je za mnou, a snažím sa o to, čo je predo mnou. Bežím k cieľu za víťaznou cenou, totiž za Božím povolením do neba, v Kristu Ježišovi.“ (Flp 3,13-14)

Prečo? Môžeš nekonečne veľa krát padnúť, môžeš nespočetne krát zradniť, ale Pán Ti vždy podá ruku a tiahá ťa z bahna. Ked' mu raz vydáš svoj život naplno, tak On sa ťa už nikdy nevzdá a dotiahne ťa do cieľa, ktorým je Jeho kráľovstvo.

Za rozhovor veľmi pekne d'akuje Laco, 5. ročník

Hovorí o viere v Ježiša Krista na uliciach? Aký to má vlastne význam?

Evanjelizáciu sa v našej Cirkvi venuje veľmi malá pozornosť, ba dokonca môžeme povedať, že sa zanedbáva. Je potrebné preto prebudiť túto vzácnú činnosť, aby sme ako spoločenstvo Ježišových nasledovníkov otvorili dvere Vykupiteľovi a jeho premieňajúcej moci. V týchto riadkoch sa aspoň v stručnosti pokúsime vykresliť obraz, ktorý dúfame, že nami pohne k evanjelizačným činom.

Dávame druhým, čo máme? Naša Cirkev je nádherné miesto a nádherný priestor pôsobenia Svätého Ducha, najbližšieho a najhlbšieho Radcu, Obrancu a priateľa človeka od narodenia po smrť ako to povedal Pán Ježiš Kristus. Túto realitu však každý potrebuje zažiť a poznať, aby sme dokázali vyjsť k druhým a hovoriť im o tom. Slová výzvy dôležitých osobností v Katolíckej cirkvi o evanjelizácii zaznamenali už aj u nás istý posun vpred, keďže sa v cirkevnom slovníku objavili výrazy ako „misijné územie Slovenska“ alebo, že je potrebné „vydávať svedectvo“, príp. hovoríme „o neopohanoch“. No napriek tomu nemôžeme ešte tvrdiť, že misia a vydávanie svedectva je na Slovensku známym javom.

Veľmi oblúbeným je medzi nami výrok „evanjelizovať treba predovšetkým svedectvom

vlastného života“. No takéto ohlasovanie často nestačí. Skôr či neskôr je potrebné ohlasovať aj slovom.

Evanjelizovať životom je celoživotné povolanie Kristovho nasledovníka. No, svedectvo, ktoré svet berie najvážnejšie je pozornosť a záujem voči ľuďom, láska k chudobným, malým a trpiacim. Takéto prejavy sú v hlbokom rozpore s bežným egoizmom života spoločnosti a vyvolávajú otázky o Bohu, rovnako ako angažovanie sa pre mier, spravodlivosť a rôzne iné dobrá človeka..

Svedectvo spočíva v odovzdávaní viery slovami a skutkami, preto je potrebné hovoriť aj o Evanjeliu, ktoré je zdrojom našej viery. Naša záujem by mal byť orientovaný hlavne voči tým, čo neveria, ale taktiež i voči tým, čo už nežijú vieri, ktorú prijali.

Tak teda: „Vpred, kresťania!“

Janko, 5. ročník; spracované podľa časopisu Nahlas

„Medzi formami účasti patrí na prvé miesto duchovnej spolupráce modlitba... Modlitba musí sprevádzat cestu misionárov, aby sa hlásanie slova skrze Božiu milosť stalo účinné.“

Redemptoris misio, 78

DEVLESKHERE ČHAVE

Vyšlo Mu to! V dňoch 19. – 20. novembra sa stretla malá skupinka rómskej mládeže z Varhaňoviec a Jarovnic u sestier Rádu sv. Bazila Veľkého v Prešove. Prečo? Lebo už dávnejšie skrsla túžba rómskych Božích detí po duchovnej obnove. Túžba zastaviť sa v kolobehu každodenného života a zamyslieť sa v modlitbe nad Ježišovými slovami: „Blažení čistého srca, lebo oni uvidia Boha.“ vyhrali boj s mnohými prekážkami. V priestoroch kláštora pri spoločnej modlitbe, s piesňami na perách a rôznymi hrami sme utvorili rodinné spoločenstvo, cez ktoré sme zaháňali hlad po Bohu. Vďaka sestričkám a ich kuchárskym šikovnostiam sme zasa zaháňali ten telesný hlad (*Tie buchty boli super, sestričky!* ☺ - pozn. redakcie). Pozriet za oponu nečistoty sme mohli vďaka pantomímam a slovám, ktoré sa tichúčko miešali s modlitbou a azda takto sme pomaličky mohli odhalovať to, čo nám bráni vidieť Boha. Čistota je dar Nebeského Otca, ktorého hodnotu musíme objavovať každý deň, aby sme si dokázali ceníť a chrániť jeho hodnotu.

Igor a Rast'o (v „menšej“

spolupráci s Lacom ☺ – pozn. redakcie)

Takéto básničky sme dostali ako poděkovanie za naše slová. Ich autorom je 15-ročný Lukáš z Varhaňoviec. Vďaka Lukáš.

*Rast'o, Kubko, Laco, Igor
chodili pri vode Sigord.
Radi sa tam kúpali,
rybky v noci chytali.
Preto Boh im dal moc stať sa
Jeho kniazmi,
lebo malý Lukáš bol z toho
šťastný.*

*Rastislav vernú lásku sluboval,
stále Boha miloval.
Boh mu cestu ukazuje,
vernú lásku slúbuje.
Boh za neho zomrel a zmŕtvychvstal,
Rastislav lásku ľuďom rozdal!
Za to Boh ho má tak rád,
lebo je Lukášov kamarát.*

(Lukáš, len tak d'alej. Raz z teba možno vyrastie veľký básnik. – pozn. redakcie)

„Všetko skúmajte a čo je dobré, toho sa držte!“ (1 Sol 5, 21)

V dnešnej kultúre zaznamenávame obrat k duchovnosti, k transcendencii, ktoré sú často nezvyčajné. Opierajú sa totiž o pohanské náboženstvá, kulty, a tak chcú prinútiť dnešného človeka k hľadaniu vlastného „duchovna“. Nastáva skrátka

„svetonázorový zmätok“ a pre mnoho ľudí je ťažké sa v ňom zorientovať. Človeku sa ponúka nový prístup k realite, k jeho problémom a je „evanjelizovaný“ všetkými možnými spôsobmi a praktikami. Táto „evanjelizácia“ však v mnohých

priádach neohlasuje nášho Spasiteľa Ježiša Krista, ale naopak, hovorí o falošných „mesiášoch“, učiteľoch a prorokoch. Možno práve tým, že skrývajú svoje skutočné ciele a hodnoty, usilujú sa ich predstaviť priateľným spôsobom. Sväté Písma nás ale učí: „*Milovaní, neverte každému duchu, ale skúmajte duchov, či sú z Boha, lebo do sveta vyšlo mnoho falošných prorokov.*“ (1 Jn 4,1). Ked' im človek uverí, tým sa nebezpečne vzdáluje od spásenosného milosrdensva Ježiša Krista. Prorok Izaiáš dokonca hovorí, že hrešíme už len tým, že kráčame svojou vlastnou cestou (porov Iz 53, 6).

Kritériom a zdrojom duchovného života, podľa ktorého sa musia hodnotiť všetky duchovné učenia, je Božie Slovo, Sväté Písmo. Falošní učitelia však môžu maskovať svoju vieru prešpekulovaným jazykom a skresľovať pravdu. Preto kresťania musia bledo strážiť pravdu, tú jedinú Pravdu, ktorou je Ježiš Kristus. Prostredníctvom Ježiša nás Boh spasil vo svojom mene na čas i naveky. „*A vieme, že prišiel Boží Syn a dal nám schopnosť poznat' toho Pravého. A my sme v tom Pravom, v jeho Synovi Ježišovi Kristovi. On je ten Pravý, Boh a večný život. Deti moje, chráňte sa modiel!*“ (1 Jn, 20 - 21)

Peto, 5. ročník

Stratit' znamená získat'

Chcem sa podeliť o to, ako sa zmenil môj život potom, čo ma Pán povolal do seminára. Život predtým bol zaujímavý. Dalo by sa povedať bez obmedzení. Viac menej som robil, čo som chcel. Všetko sa zmenilo nástupom do seminára. Viem, kvôli Ježišovi som stratil veľa. Nemôžem mať mobil, nemôžem ísť večer do mesta. Nemôžem ísť hocikedy domov, ráno musím vstávať o 5²⁰, musím počúvať

predstavených, musím tolerovať bratov, musím robiť sto iných vecí... Ale aj napriek tomu som šťastný. Toto všetko som stratil kvôli Ježišovi. Vlastne som oveľa viac získal ako stratil. Nemám mobil, no na druhej strane sa môžem rozprávať s Ježišom. Nemôžem ísť do mesta, môžem sa prejsť po seminárskej záhrade k soche Bohorodičky. Nechodím často domov, no na druhej strane si začínam viacej vážiť

svoju rodinu. Ráno musím vstávať o 5²⁰, no od vtedy môžem chváliť Boha. Musím p o č ú v a t predstavených, naučím sa pokore. Musím tolerovať bratov, naučím sa láske. Všetky tie „musím“ by som zamenil za „chcem“, lebo Ježiš chcel svoj život stratiť pre mňa.

Martin, 1. ročník

V srdci veľkú radosť ja mám,
že na tomto svete nie som sám.
Bože, Ty si mojím priateľom,
ktorý mi ukazuje ako žiť s krížom.

Ty mi dávaš silu do každého dňa,
hoci si myslím, že všetko zvládнем iba „ja“.
Častokrát sa presviedčam, že to nie je ono,
si zvrchovaným Pánom sveta, večné Slovo.

Požehnávaš mi všetko osožné, celý deň aj noc,
vo všetkých veciach a udalostiach vidím tvoju moc.
Priateľ môj, ty ma nikdy nezradíš,
šťastným naveky aj tu na svete ma urobíš.

Ak budem plný viery v Tvoje večné Slovo,
všetko bude ľahšie ako to niekedy bolo.
Veľa vecí neviem pochopiť svojim rozumom,
ktoré mi nesedia a sú v rozpore s mojim umom.

Dávaš mi veci potrebné k spásie,
ak to pochopím tak, bude to ľahšie.
Ľahšie pochopiť, prečo sa to stáva týmto spôsobom,
lebo Ty si mojím priateľom, mojím Bohom.

Priateľ nikdy nezradí a nenechá ma samého,
ked' mi je najhoršie pozdvihne ma padlého.
Vďaka ti za tvoje večné priateľstvo,
s tebou mi nehrozí žiadne nebezpečenstvo.

pm

Čo robí kňaza kňazom?

Možno ste sa už niekedy zamysleli nad otázkami typu: „Čo robí kňaza kňazom v pravom a presnom slova zmysle? Čo je vlastne podstatou Kristovho kňazstva? Ako má žiť? Aké svedectvo má vydávať ľuďom? Čo má robiť, aby pravdivo žil pred ľuďmi i pred Pánom?“

Na prvý pohľad, z vonkajšej strany, rozoznávame kňaza azda tým, že nosí reverendu či podriásnik. Na základe tohto vonkajšieho znaku usudzujeme: „Áno, to je kňaz.“ Spýtajme sa teda: „Robí azda kňaza kňazom reverenda?“ Dôležitá na Kristovom služobníkovi nie je reverenda, ale kňaza robí

kňazom predovšetkým jeho život - svedectvo o Kristovi a bezprostredná láska k ľuďom. Dôležité je, aby nielen vydával svedectvo o Ježišovi na vonkajšom fóre, ale aby aj žil s Kristom aj vo svojom vnútri. Aby každý jeden jeho krok bol krokom bližšie a bližšie ku Kristovi. Aby evanjelizoval svojim životom, lebo kňaz či veriaci, ktorý žije svoje kresťanstvo len navonok a vo svojom vnútri nemá pravú živú vieru, veľmi ľažko bude nasledovať vo svojom živote Kristovo svetlo a bude žiť vo tme. Živá viera znamená prijímať to, čo mi Pán dáva bez akéhokoľvek šomrania, d'akovat' aj za kríže, ktoré mi Pán dal a dáva, lebo práve cez kríž

sa približujeme bližšie ku Kristovi. Ved' predsa Ježiš niesol ten ozajstný kríž na svojich pleciach, aby sme my mohli žiť aj po smrti. Ako berieme my svoje kríže? Možno si myslíš, že kňaz má zaručený večný život. Ale každý a predovšetkým kňaz si musí večný život zaslúžiť a to pravým svedectvom o Kristovi na tomto svete. Lebo bolo povedané, že komu bolo veľa zverené, od toho sa bude aj veľa požadovať. Teda kňaz dostal veľa od nebeského Otca, a preto sa od neho bude veľa požadovať. Ak sme žili s Kristom na zemi, budeme s Ním žiť aj v Nebi, no ale ked' sme žili bez Krista na zemi, budeme žiť bez Krista aj po smrti.

Peter, 3. ročník

Boh chce dať to najlepšie

„Tak ľahko sa modlíme za nesprávne veci:
za silu, ktorú môžeme dosiahnuť,
a Boh nám dá slabosť, aby sme zmúdreli;
za zdravie, vďaka ktorému môžeme urobiť veľké veci,
a Boh na nás dopustí telesnú chybu, aby sme mohli vykonáť lepšie veci.
za bohatstvo, ktoré by nás obšťastnilo,
a Boh nám dá chudobu, aby sme sa stali múdri,
za silu, ktorou sa môžeme chváliť pred ľuďmi,
a Boh nám dá slabosť, aby sme cítili, že ho potrebujeme,
za všetky veci, ktoré prinášajú radosť zo života,
a Boh nám dá život, aby sme sa mohli tešíť zo všetkých veci.
Ak sme nedostali nič, o čo sme prosili,
dostali sme všetky dary, v ktoré sme prirodzene dúfali,
naša modlitba bola vyslyšaná a my sme požehnaní.
Najlepšia modlitba znamená spočinúť v Božej dobrete,
vediac, že túto dobrotu môžeme dosiahnuť v najnižších hĺbkach našej
biedy.
Ten, kto od Boha žiada čokoľvek menšie ako jeho samého, váži si viac
dary ako Darcu.
Boh teda ostáva bez odmeny? Nikto nespasí sám seba.“

Neznámy autor z knihy Brána do ticha.

REDAKČNÁ RADA

šéfredaktori:	Jaroslav Lajčiak Ladislav Baran
redakčná rada:	Milan Kmec František Sochovič
grafická úprava:	Michal Pavlišinovič Kamil Ganóczy
Foto:	Tamás Mosolygó Ladislav Baran Štefan Kucer
Kresby:	Arpád Perhács

Velmi pekne Vám d'akujeme, za všetky Vaše príspevky a dary, ktoré ste s láskou darovali našim seminaristom, cez náš fond.

Predstavení seminára

Redakcia si vyhradzuje právo na úpravu článkov.

Adresa redakcie:
Sladkovičová 23, 08001 Prešov
www.gojdic.sk

NEINVESTIČNÝ FOND SV. JÁN KRSTITEĽ, n. f.

*Fond podpory, rozvoja a ochrany
vzdelávania Gréckokatolíckej cirkvi*

Mons. ThDr. Ján Hirka, h. c., zriadil 14. 12. 2001 neinvestičný fond za účelom podpory, rozvoja a ochrany vzdelávania seminaristov a predstavených kňazského seminára, žiakov základných a stredných gréckokatolíckych cirkevných škôl, podpory celoživotného vzdelávania biskupov, kňazov a laikov, ochrany a rozvoja duchovných a kultúrnych hodnôt Gréckokatolíckej cirkvi, ochrany a podpory zdravia.

Číslo účtu: 10006-66513060/4900

IČO: 36167126

Adresa: sv. Ján Krstiteľ, n. f.

Správca fondu ThDr. Miroslav Dancák

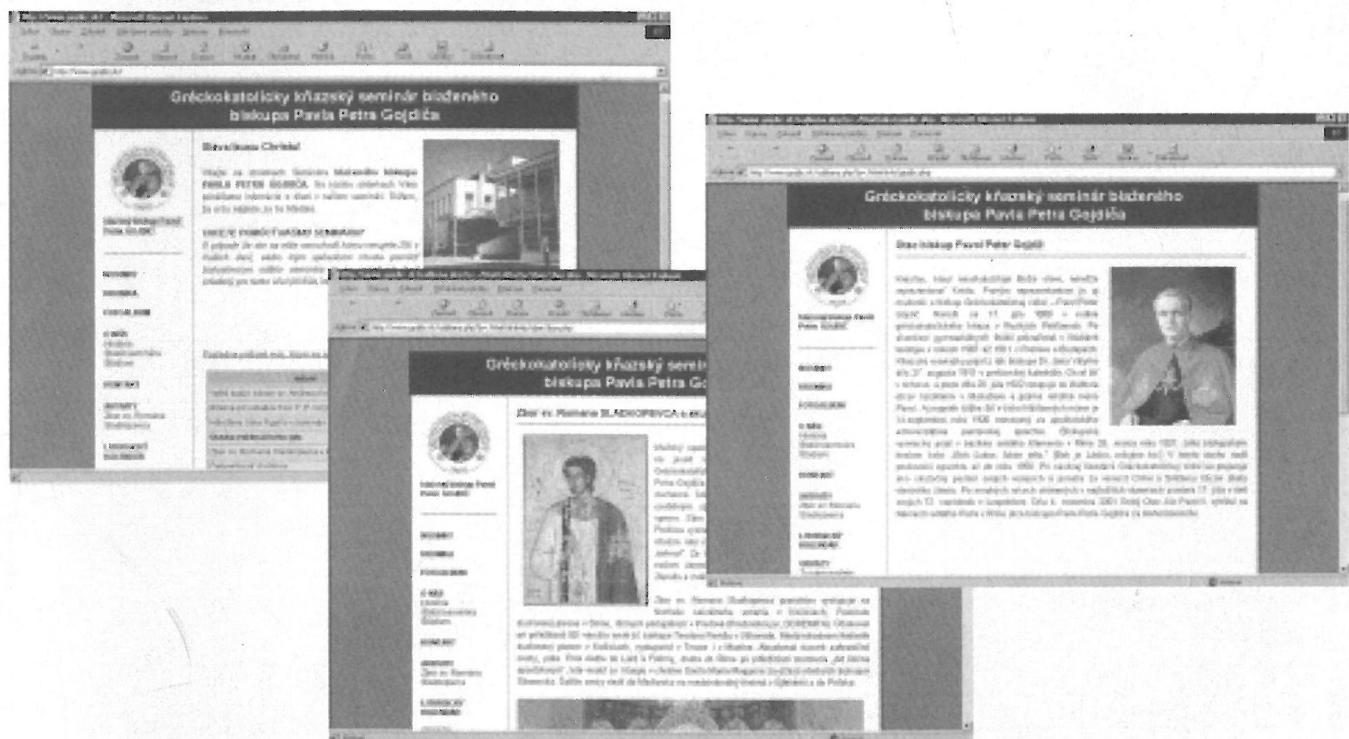
Sládkovičová 23, 080 01 Prešov

tel.: +421 051 756 73 91,

e-mail: mdancak@unipo.sk

fax.: +421 051 756 73 77

web stránka: <http://www.gojdic.sk/>

Navštívte našu stránku: www.gojdic.sk

ПАМЕР

СЯРРА

ПРЕД ХЕ: ВОЗРОДИА
СЯ ПРИКАЗ ТЕ РЕГИ
СПИМА СИЯ СЯ МАСИХ
ПОСВЯТЫ СИЯ СЯ СЯ
ХРИСТИАНСКАЯ
ПОСВЯТЫАЯ ХЕ СЯ
СЯ СЕД. ГЛАВОЮ
СЯ ИСТИННО
ПОКАЗЫ ЗДИХ
СОСТАРЫХА

